

ΣΩΜΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

(ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ ΑΝΕΓΗΡΩΣΜΕΝΩΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ)

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ : Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΝΩΤΑΤΗ ΑΡΧΗ : Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ

Μ. ΝΕΓΡΟΠΟΝΤΗΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ, Ν. ΠΑΣΠΑΤΗΣ, ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ, Γ. ΠΑΝΑΣ, ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΑΡΧΗ : ΤΟ Δ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ, Μ. ΜΙΝΔΑΕΡ, ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ, Κ. ΜΕΛΑΣ, ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΦΟΡΟΣ
Φ. ΧΡΥΣΟΒΕΛΩΝΗΣ, ΤΑΜΙΑΣ, Ο. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ, ΕΦΟΡΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ :

Α. Ε. ΜΠΕΝΑΚΗΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΚΑΙ ΓΕΝ. ΕΦΟΡΟΣ ΣΩΜΑΤΟΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ,
ΑΝΔΡ. ΛΟΝΤΟΥ ΛΕΩΝΤΟΠΟΥΛΟΣ, ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ, Ι. ΚΑΖΟΥΛΗΣ, Π. ΑΡΚΟΥΔΑΡΗΣ,
Δ. ΚΑΣΣΑΓΑΝΗΣ, ΔΗΜ. ΜΠΟΥΜΠΟΥΑΝΗΣ, Μ. ΜΑΥΡΟΣ

ΕΣΟ ΕΤΟΙΜΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ — ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΚΑ Π. Σ. ΔΕΛΤΑ, ΚΑΙ ΟΙ Κ. Κ. ΑΝΔΡ. ΛΟΝΤΟΥ ΛΕΩΝΤΟΠΟΥΛΟΣ,

ΑΔ. ΠΑΧΟΥΝΤΑΚΗΣ, Α. ΠΤΕΡΗΣ ΚΑΙ Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡ. 25. — ΕΤΟΣ Β'. ΑΡ. 11 — ΑΘΗΝΑΙ-ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ — 1)14 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1916

Ο ΜΑΓΕΜΜΕΝΟΣ

Μαῦρα μου χελιδόνια ἀπ' τὴν ἔρημο,
Κι' ἄσπρα μου περιστέρια τῆς ἀκρογιαλιᾶς,
Αὐτοῦ ψηλά ποῦ πᾶτε κατ' τὸν τόπο μου,
Μηλιά χω στὴν ἀυλή μου καὶ κονέψετε,
Καὶ πεῖτε τῆς καλῆς μου, τῆς γυναίκας μου,
Θέλει καλόγρια ἄς γίνει, θέλει ἄς παντρευτεῖ,
Θέλει τὰ ροῦχα ἄς βάλει, μαῦρα νὰ ντηθεῖ,
Νὰ μὴ μὲ παντυχαίνει, μὴ μὲ καρτερεῖ.
Τι ἔμένα μὲ παντρέψαν δῶ στὴν Ἀρμενιά,
Καὶ πήρα Ἀρμενοπούλα, μάγισσας παιδί,
Ὅπου μαγεύει τ' ἄστρα καὶ τὸν οὐρανό.
Μαγεύει τὰ πουλάκια καὶ δὲν ἀπετοῦν,
Μαγεύει τὰ ποτάμια καὶ δὲν τρέχουνε,
Τῆ θάλασσα μαγεύει καὶ δὲν κυματεῖ,
Μαγεύει τὰ καράβια καὶ δὲν ἀρμενοῦν.
Μαγεύει με κ' ἔμένα καὶ δὲν ἔρχομαι.
Ὅντας κινάω γιὰ ν' ἄρθω, χιόνια καὶ βροχὲς
Κι' ὄντας γυρίζω πίσω, ἥλιος ξαστεριά.
Σελόνω τ' ἄλογό μου, ξεσελόνεται,
Ζώνομαι τὸ σπαθί μου καὶ ξεζώνεται.
Πιάνω γραφὴ νὰ γράψω καὶ ξεγράφεται.

Ἀπὸ τὴν συλλογὴ τοῦ κ. Πολίτη:
«Τραγούδια τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ»,
σελ. 202.

ΤΟ ΛΗΣΜΟΒΟΤΑΝΟ

Πέρα σ' εκείνο τὸ βουνὸ
'Οπῶχ' ἀντάρα στὴν κορφή
Καὶ καταγνιά στὸν πάτο,
'Εκεῖν' τὸ λησμοβότανο·
Τὸ τρῶνε προβατίνες
Καὶ λησμονοῦν τ' ἀρνιά τους·
Σύρε καὶ σὺ, μανούλα μου,
Γιὰ νὰ μ' ἀλησμονήσεις.
Μυριάδες κι' ἂν τὸ φάγω γὼ
'Αλησμονιά δὲν ἔχω.

(Passow σελ. 266)

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙ

'Εμένα πρέπουν κλάματα, δάκρυα, μοιρολόγια
Νὰ κλαίω τὸ βράδυ σιγανὰ καὶ τὴν αὐγὴ γεμάτα
Κι' αὐτοῦ στὰ ξημερώματα νὰ σέρνω μοιρολόγι.
Κλάψετε, μάτια μ', κλάψετε, νὰ σύρετε ποτάμι,
Νὰ γίνει λίμνη καὶ γιαλὸς, νὰ πάει στὸν κάτω κόσμο,
Νὰ βρέχουντε οἱ ἄβρεχοι, νὰ πιοῦν οἱ διψασμένοι·
Νὰ βάλουν κ' οἱ γραμματικοὶ νερὸ στὸ καλαμάρι,
Νὰ γράφουνε τὰ βάσανα τῶν πολυαγαπημένων,
'Όπου περνοῦν τὸν ποταμὸ καὶ πίνουν τὸ νερὸ του
Καὶ λησμονοῦν τὰ σπῖτια τους καὶ τ' ὄρφανὰ παιδιὰ τους.

(Passow σελ. 261)

ΣΤΟΥ ΠΗΛΙΟΥ ΤΙΣ ΟΞΥΕΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ)

Μιά κοπέλα θέλει νὰ σκαρφαλώσει, νὰ δεῖ καὶ πὼ ψηλά.

— «Πρόσεχε!» τῆς φωνάζομε «θὰ γλυστρήσεις!»

'Ακατάδεχτη ἔξακολουθεῖ· ξέρε, λέγει, ἐκεῖνη ἀπὸ κατσάβραχα καὶ τῶντι ἀνεβαίνει σ' ἓνα βράχο καὶ ἕστερα σὲ ἄλλον ἓνα, καὶ στέκεται νεράϊδα λιγνὴ καὶ μαυροφάρα μέσα στὶς κρεμιστὲς πέτρες ποὺ φοβερίζουν ἀπὸ πάνω.

Μὰ παρεκεῖ δὲν μπορεῖ νὰ πάγει.

Κατεβαίνει πηδειχτὰ· ξέρε, ἀλήθεια ἀπὸ βράχους καὶ πιτὰ γερά. Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὶς μεγάλες δυσκολίες καὶ ναμίζει τὸν ἑαυτὸ τῆς ἀσφαλισμένο πιτὸ, γλυστρᾷ τὸ πόδι τῆς, κατρακυλᾷ δυὸ τρεῖς πέτρες καὶ βρίσκεται καθισμένη μετ' ἐπὶ τὸ νερὸ.

Γέλοια, φωνὲς ξεκαθίσματα· ἐκεῖνη ποὺ γελᾷ τὸ περισσότερο εἶναι ἡ πεσμένη νεράϊ-

δα. Εὐτυχῶς δὲν ἔπαθε τίποτα, παρὰ μόνον ἓνα παγωμένο ἄθελο λουτρό. Τὴ σκουπίσαμε ὅπως ὅπως καὶ τὴν καθίζομε στὸν ἥλιο νὰ στεγνώσουν τὰ ρούχα τῆς.

Δὲ μᾶς κάνει καρδιά νὰ ξεκολλήσομε ἀπὸ κεῖ ἢ φτέρες εἶναι ἀπὸ τὶς ὠραιότερες ποὺ εἶδαμε, ἀκόμα καὶ στὰ βόρεια καὶ ὑγρὰ μέρη τῆς Εὐρώπης. Λουλουδία ἄγρια εἶναι ἀρκετὰ ἐδῶ, περισσότερα ἀπὸ ὅτι περιμέναμε νὰ βροῦμε σ' Ἑλληνικὰ βουνὰ ὅπου τ' ἀγριολουλουδία εἶναι μᾶλλον σπάνια. Βρίσκομε καὶ ἄλλη μιὰ ἄγρια orchidée, λουλούδι τῶν βόρειων καὶ πολὺ ὑγρῶν κλιμάτων.

— «Ὡρὰ μας, ὦρα μας!» φωνάζει ὁ ἀρχηγὸς μας ὁ βουλευτής. Μὰ κανένας δὲ θέλει ν' ἀφήσει τὸ μαγευτικὸ αὐτὸ ρέμα.

— «Θὰ ψηθοῦμε στὸ κατέβασμα ὅταν βγοῦμε ἀπὸ τὰ δέντρα!» μᾶς ξαναφωνάζει. Μάγικὸς λόγος. Μὲ μιᾶς μαζεύομε τὰ

πράγματά μας, δένομε τὰ πανέρια καὶ παίρνομε τὶς γλίτσες μας· εἶχαμε ξεχάσει τὴν ξεραῖλα ποὺ περάσαμε μὲ τὸ φεγγάρι καὶ ποὺ θὰ ξαναπεράσωμε τώρα μὲ τὸν Ἰουλιάντικο ἥλιο πάνω στὸ κεφάλι μας. Ρίχνομε μιὰ τελευταία ματιὰ στὴ ζωγραφιστὴ γωνιά τοῦ μωροκίτρινου βράχου μὲς στὶς κρημνωτὲς προυσινάδες ποὺ τὸν ἀγκαλιάζουν καὶ φεύγομε.

Στὸ δρόμο τὸ δάσος εἶναι σχεδὸν ἐπίσης πυκνὸ, ὁ κατήφορος ἐπίσης ἀπότομος· ἄς εἶναι καλὰ τὰ μπαστούνια μας καὶ τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων, τίποτα δὲ μᾶς σταματᾷ, καὶ ἄλογα καὶ μουλιόρια ἀκολουθοῦν καρτερικά. Προχωροῦμε μὲς στὶς ὄξυες, τὸ χῶμα παντοῦ εἶναι σκεπασμένον φτέρες, τὸ κέρι μοναδικό. Τὰ κοριτσόπουλα τρέχουν μπροστὰ μὲ τὸν ἀρχηγό· ἔξαφνα ἀκοῦμε μιὰ φωνὴ καὶ ἓνα κροισέλι χάνεται μὲς στὴν πράσινη γῆ ποὺ τὸ καταιπίνει· ἐκεῖ ἔξαφανίζεται καὶ ἓνα δεύτερο, μαζί καὶ ὁ βουλευτής. Τρέχομε τρομαγμένοι, μὰ ἂν καὶ δὲ βλέπομε τίποτα, τὰ γέλοια τῶν χαμένων μᾶς καθησυχάζουν.

— « Τὶ πάθαιτε; Ποῦ εἰστε; »

Ἀπὸ τὰ πόδια μας ἔρχεται ἡ ἀπάντησις.

— « Κάτω ἀπὸ τὰ κλαδιὰ, προσέξετε, εἶναι λάκκος. »

Ἐπὶ εἶχαν πέσει σ' ἓνα χάσμα ἐνάμισθου μέτρα βαθυὰ σκεπασμένον κλαδιὰ, ἀλλ' εὐτυχῶς χωρὶς νὰ πάθουν τίποτα. Πηδοῦμε μέσα καὶ μεῖς καὶ ἔξακολουθοῦμε τὸν κατήφορο γιὰ ἄλλην μιὰν ὥρα, ὡς ποὺ φθάσαμε στὸ τέλος τοῦ δάσους καὶ καθυπερῆκαμε.

Καὶ ἄρχισε πάλι τὸ βάσανο τῶν ἐκδρομῶν τοῦ Ἰουλίου, τὸ κατέβασμα στὸν ὄρθιο κατήφορο μὲς στὸ ἡλιοπύρι καὶ τὴ σκόνη, χωρὶς ἓνα δέντρο γιὰ σκιά, σκαλωμένοι στὸ σιμάρι μας.

— « Καὶ νὰ συλλογιστεῖς πῶς ἄλλοτε αὐτὸ ἦταν δάσος! » λέγει μελαγχολικὰ ὁ γονιάρης μας. Καὶ μὲ ἀγανάκτηση μνημονεύει πάλι τὴν ἀδράνεια τοῦ κράτους ποὺ ἀφήνει, λέγει, τὸν τσοπάνη νὰ καταιπνέει τὴν ὁμορφιὰ γιὰ νὰ βόσκει αὐτὸς τὰ κατσίκια του!

Σὰ φθάσαμε στὴν Πορταριά, ὥρα 9 1/2, εἶχαμε μεταβληθεῖ σὲ παξιμάδια σκονισμένα, διηρασμένα, ἀποξηραμένα.

Ἀμέσως τὸ σπιτικό ὁλόκληρον τοῦ φίλου μας τοῦ βουλευτῆ ἀναστατώθηκε γιὰ νὰ βολευθοῦμε μεῖς. Λουτρά, κρεβάτια, λεμονάδες, βουσινάδες, κερφίδες, ὅλα μπῆκαν στὴ διάθεσὴ μας. « ἤλθαν τ' ἄγρια νὰ διώξουν τὰ ἡμέρα », ἔξαφανίστηκαν οἱ νοικοκυραῖοι γιὰ νὰ ἀναπαυθοῦμε μεῖς. Εἶναι συγκινητικὴ ἡ φιλοξενία τοῦ Πήλιου.

Μὲ τὸ ἡλιοβασιλεμα κατεβήκαμε στὸ Βόλο.

Ἦταν ὁμορφα, δροσερὰ καὶ ἡσθεῖα ἀπὸ

τὸ ἀμάξι κυτᾶμε κατεβαίνοντας τὸ εὔμορφο βουνὸ καλὰ καλλιεργημένο, μὲ πατώματα πατώματα τὰ κλήματα σ' ὅλην τὴν πλαγιά. Οἱ Πηλιορίτες ὅπου βροῦν λιγάκι χῶμα τὸ σταματοῦν μὲ πεζοῦλες ἀπὸ ξερολιθιά καὶ φυτεύουν ἀμπέλια· τὸ σταφύλι καὶ τὸ κρασί ποὺ βγίζουν αὐτὰ τὰ κλήματα εἶναι ἀπὸ τὰ καλύτερα, γιὰ τὸ βλέπει ἀπὸ παντοῦ ὁ ἥλιος.

Ἀπὸ μακρὸν φαίνεται τώρα ἡ Πορταριά ἐκεῖ πάνω ψηλὰ σὺν πρὸ συμμάζεμένη, μὲ τὰ σπιτάκια τῆς στοιβασμένα τὸ ἓνα πάνω στὸ ἄλλο, καὶ πέρα ἡ ὁμορφη ὀλοπράσινη Μακρινίτσα. Δὲν εἶναι μόνο ὁμορφα τὰ χωριά αὐτὰ· τρέφουν καὶ παληκάρια· ὅλα ἔχουν πολεμήσει ἡρωϊκὰ γιὰ νὰ πετάξουν τὸν Τούρκου καὶ νὰ θλευθερώσουν τὸ βουνὸ τους. Ἐκεῖ ψηλὰ, κοντὰ στὴ Μακρινίτσα στέκει καὶ τὸ μαρτυρὰ ὁ βράχος τοῦ Σαρακηνοῦ. Τὸ Φεβρουάριον τοῦ 1878, στὸν ξεγυμνωμένο καὶ φαλακρὸ αὐτὸ βράχο, μιὰ φοιχτιὰ παληκάρια πολέμησαν γιὰ 11 ὥρες χιλιάδες Τούρκους, καὶ τοὺς νίκησαν καὶ ἔσωσαν τὸ χωριὸ τους καὶ δόξασαν τὸν ξερὸ αὐτὸ βράχο ποὺ πότισαν μὲ τὸ αἷμα τους, καθὼς καὶ τὴν ὁμορφη Μακρινίτσα ποὺ τοὺς γέννησε.

Ἄλλη μιὰ νύχτα στὸ ἀπαίσιον ξενοδοχεῖο τοῦ Βόλου μὲ τὴ βροῦμα του καὶ τὰ κοινούπια· τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ κατέβηκε ὁ φίλος μας μὲ τὴν οἰκογένειά του καὶ πῆγαμε νὰ δοῦμε τὸ μουσεῖο.

Εἶναι καὶ αὐτὸ δωρεὰ τῶν κ. Ἀθανασάκη τῆς Πορταριάς ὁ μεγαλύτερος θησαυρὸς τοῦ μουσείου αὐτοῦ εἶναι οἱ νεκρώσιμες στήλες, μοναδικὲς στὸ εἶδος τους, γιὰ τὴν εἶναι χρωματισμένες. Ἀντίκρου στὸ Βόλο, κοντὰ στὸ Ἀγκίστρι, στὸ μέρος ὅπου ἦταν οἱ ἀρχαῖες Παγασαί, βρέθηκε στὸν κόλπον ἀπάνω ἓνα ἀρχαῖον νεκροταφεῖον ἀπὸ κεῖ μετέφεραν τὶς στήλες αὐτὲς στὸ μουσεῖο τοῦ Βόλου· ἡ καθεμιὰ ἔχει ἀπὸ μιὰν εἰκόνα ἢ ἓνα σχέδιον, καὶ τὰ χρώματα ὅταν τὰ ἔβγαλαν ἦταν ἀκόμα ζωηρότατα· τώρα ποὺ εἶναι ἐκτεθειμένα στὸ φῶς ξεδιόρισαν δυστυχῶς λίγο, ἀλλὰ διακρίνονται ἀκόμα λαμπρὰ οἱ χρωματισμοί, ἀκόμα καὶ τὰ γλυκὰ χρώματα σὺν τὸ μενεξελί, τὸ πράσινον ἀνοιχτό, τὸ τριανταφυλλί. Οἱ περισσότερες στήλες εἶναι ἀπὸ γυναικείους τάφους. Πολλὲς παριστάνουν κάτι σχετικὸ, τὸν ἀποχαιρετισμὸ τῆς γυναίκας στὸν ἄντρα της, τὸ θάνατον, τὰ κλάματα. Οἱ περισσότερες ὁμῶς ἔχουν ζωγραφισμένη μόνον μιὰ κορδέλα μελιντζανιὰ δεμένη φιάγγον στὴ μέση· ἄλλες πάλι ἔχουν σχέδια ἀρχαῖα Ἑλληνικοῦ ρυθμοῦ. Ὅλες ἔχουν ἀπὸ ἓναν Ἑρμῆ ἢ τὸ κεφάλιν τοῦ Ἑρμῆ, κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα ἐκεῖνος ἦταν ποὺ ἔπαιρνε τὶς ψυχὰς καὶ τὶς κατέβαζε

στον "Αδη τον έλεγαν και ψυχοπομπό. Μιά στήλη ιδιαίτερα ωραία και καλά διατηρημένη παριστάνει μιὰ πεθαμένη γυναίκα στο κρεβάτι, τον άντρα της θλιμένο κοντά της και την παραμάννα που κρατεί το νεογέννητο. Άλλοι ή γυναίκα κάθεται και με το χέρι αποχαιρετά τον άντρα της ορθιο, τότε με μιὰ κόρη πλάγι του, γυναίκα και αυτή περίπου όμοια με τη μητέρα, αλλά πάντα πιο κοντή, τότε μόνο. Χαρακτηριστική είναι ή άρχοντιά των γυναικών στη στάση, στην κίνηση, στην έκφραση κάνει συγκινητική έντύπωση.

Η χώρα του Βόλου επαρχιώτικη, χωρίς τίποτα αξιοπαρατήρητο. Στην προκυμαία όπου καθήσαμε από νωρίς να φάμε, πριν ανεβούμε στο βιαόρι, μās διηγήθηκε ο φίλος μας μερικά περίεργα έθιμα. Κάθε πρωτομαγιά μεγάλο πανηγύρι από τα χωριά Πορταριά, Μακρονίτσα, "Αλλη-Μεριά, "Ανω-Βόλο, Σταγιάδες, κατεβαίνουν οι χωρικοί, μασκαρόνονται, διασκεδάζουν όπισ στα καρναβάλια. "Αναμεταξύ τους διαλέγουν τρία πρόσωπα και παίζουν μιὰ παντομίμα πάντα είναι ένας γιανίτσαρος, ένας γιατρός και μιὰ κοπέλα· ο γιανίτσαρος κλέβει το κορίτσι που κλαίει και οδύρεται· ο γιανίτσαρος άγριώνει και φοβερίζει, όπότε φθάνει ο γιατρός, σκοτώνει το γιανίτσαρο, σώζει το κορίτσι, και οι τρεις μαζί συνάζουν πένταρες.

Στην προκυμαία πηγαινοέρχονταν γυναίκες με φράγκικα φορέματα, ακόμα και μεταξωτά λουσατά, αλλά με φακιόλια στο κεφάλι· τα φακιόλια αυτά έχουν όλα μιμπίλα (ντιαντελίτσα στενή) χρωματιστή· δεμένα κοκέτικα στο κεφάλι, με τη χρωματιστή μιμπίλα κάνουν την έντύπωση σαν να φορούν λολουδία. Είναι χωρικές από τα περίχωρα.

Ήταν μέρα ακόμα όταν σηκωθήκαμε από το γεύμα να πάμε στο βιαόρι αλλά εκεί φθάνει ο βαρκάσης και μās λέγει να μη βιαστούμε γιατί ή "Αστραπή που ήταν να φύγει στις 7 δέ θα φύγει παρά στις 8.

"Ομορφο και καλοκτισμένο θαλαμηγό ή "Αστραπή», άγορασμένο από κάποιο λόρδο "Αγγλο. "Επειδή έκαμνε ζέστη πολλή παροχωρήσαμε τις καμπίνες μας με άλλους και πήραμε θέσεις στο καπνιστήριο.

"Ήλθαν οι όκτιώ, οι όκτώμιση και οι έννια, άλλ' ακόμα στο Βόλο βρισκόμαστε. "Όλη μέρα το βιαοράκι κάθονταν στο Βόλο περιμένοντας φόρτωμα. «"Αλλά ο Ρωμιός είναι πρώτα απ' όλα τεμπέλης», λέγει ο γρινιάρης, «δεύτερον είναι αδιάφορος».

Φοβούμαι μην είναι προπάντων άπειθαρχικός.

Το βέβαιον είναι πως ένώ ήταν να φύγει ή "Αστραπή στις 7 άρχισαν να φορτώνουν στις 6. Φυσικά δέν πρόφθασαν ν' ανεβάσουν όλα τα έμπορεύματα, και τώρα, βιαστικά και γρήγορα έφθασαν οι μασούνες, ανεβάζε το βίντσι κουτροβαλιστά κάσες και καράσια, λίνουνταν στη βία άπάνω τα κακοδεμένα σκοινιά, κατακυλοούσαν και έπεφταν τα δέματα εκεί που δέν έφρασε, ξεφώνιζαν κ' έβριζαν οι φορτωτές, έσφιγγαν όπως όπως σεντούκια και καράσια στο άμπάρι, όλα αυτά με μιάν άταξία, μιὰ ζωσμοδία που ήταν ζαλάδα μόνο να κατάξει.

Από πάνω από το κατάστρωμα βλέπαμε το κακό που γίνονταν· είχαν έλθει οι έννια και τέταρτο, οι έννιάμιση, και όλο καινούριες μασούνες κατάφθαναν και όλο αυξαναν οι φωνές και το βρισίδι και ή άταξία.

Κατάφθαναν και οι ταξειδιώτες, άργά και αργά.

Στην πρώτη θέση βλέπομε να πιάνουν θέσεις ταξειδιώτες της τρίτης.

— «Τί τρέχει;»

— «"Αμέ βλέπετε τρίτη θέση;»

Τούόντι, το κατάστρωμα της τρίτης δέ φαίνεται γιατί είναι γεμάτο άρνιά στοιμωγμένα το ένα με το άλλο τόσο που δέν μπορούν τα δύστηνα να κουνήσουν.

Την ίδια ώρα μās έρχεται μιὰ άποφορή άνυπόφορη.

— «Μά τί είναι αυτό;»

Δέν είναι τίποτα, ανεβάζουν καμιά δεκαριά κάσες ψάρια και τα στοιβαζουν απ' έξω από το καπνιστήριο της πρώτης θέσης.

— «Πώ, πώ! Μά πως θα κοιμηθούμε;»

Κατεβαίνουμε στο καπνιστήριο, άπελπισμένοι. "Η ψαρόλα μέσα εκεί είναι άνυπόφορη, σου φέρνει άναγούλα. "Εξαφνα σ' ένια από τα παράθυρα παρουσιάζεται ένα κεφάλι μοσχάρισιο· απ' έξω, στο κατάστρωμα της πρώτης, καμιά δεκαριά βώδια και μοσχάρια κλείουν το δρόμο.

— «Μη χειρότερα!!!» Τρεπόμαστε σε φυγή, ανεβαίνουμε πάλι στο άπάνω κατάστρωμα.

Δέκα παρά τέταρτο, δέκα.

— «Μά γιατί δέ φεύγομε, να τοις παρητήσομε;» οπιτά ένας από μās, «θα τοις γίνονταν μάθημα και άλλη φορά θα φορτώναν νωρίτερα!»

— «Θά γίνονταν μάθημα της εταιρίας μονάμα, γιατί θα έχανε τα έμπορεύματα που θα πήγαιναν σ' άλλη εταιρία.»

— «Μά γιατί δέ φροντίζει ή Κυβέρνηση να υποχρεώνει...»

— «"Ιολλά γινρεύεις από το γκουβέρνο»,

διακόβει ὁ γρινιάρης. «Δὲ βαρύνεσαι, σοῦ λέγει ἄλλος, ἐγὼ θὰ σώσω τὸ Ρωμαϊκόν;»

Ναί, τὴν ξέρομε τὴ στερεότυπη ἀπελιπτική αὐτὴ φράση, τὴν ξέρομε, πόσο, γιὰ δεκάδες χρόνια, ἔδερνε καὶ ἀπογοήτευε καὶ ἀπέλπριζε τὸ Ρωμαϊκόν. Μὰ πέρασε αὐτὸς ὁ καιρὸς καὶ πάει καὶ δὲν πρέπει νὰ ξαναέλθει. Σεῖς, Πρόσκοποι, ποὺ μαθαίνατε ὅσα μεῖς οἱ παλιοὶ δὲν ἐμάθαμε, τὰ χρέη τοῦ πολίτη, τὴν ἀλληλοβοήθεια, τὴν ὑπερηφάνεια, τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ ὅσα ἄλλα κάνουν τὸν ἀληθινὸν πρόσκοπο, εἰσεῖς, τὴ φράση αὐτὴ τὴν ἀσχημὴ καὶ τὴν τεμπέλικη, τὴν ἀπογοητευτικὴν δὲ θὰ τὴν πεῖτε ποτὲ, γιὰ τὸ ξέρετε πῶς ὁ καθένας χωριστὰ στὸ μικρὸ κύκλο του καὶ ὅλοι μαζὺ στὴ μεγάλη Πατρίδα θὰ σώσετε τὸ Ρωμαϊκόν δουλεύοντας σύμφωνα, πειθαρχικὰ γιὰ μιὰν ἰδέαν καὶ ἰδανικὸν **ἔνα**, τὴν πρόοδο τῆς Πατρίδας.

«Ὅλοι μαζὶ σὰ βαλθοῦν διορθώνουν εὐκόλα τὶς μεγαλύτερες ἀταξίες. Ἄν ὁ ἔμπορος εἶχε σκεφθεῖ νὰ μὴ δυσκολέψει τὴ δουλειὰ τοῦ φορτωτῆ, θὰ εἶχε στείλει ἐγκαίρως τὰ ἐμπορεύματά του ὁ φορτωτὴς θὰ πῆγαινε νωρίτερα τὰ ἐμπορεύματα θὰ δένονταν ἤσυχα καὶ γερὰ, θὰ τοποθετοῦνταν στὸ ἀμπάρι χωρὶς νὰ κατασπύσουν πέφτοντας ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Θὰ γίνονταν μὲ τάξη καὶ παστρικά ἢ δουλειὰ καὶ θὰ ἔφρευαν τὰ βαπόρια στὴν ὥρα τους.

— «Ἐπειτα, τί, ἀκούστηκε ποτὲ ζῶα καὶ ψάρια ἐκεῖ ποὺ στέκονται οἱ ἐπιβάτες;»

— «Τί νὰ σοῦ κάνουν, πῶς νὰ ζῆσει ἡ εἰταιρία; Μὲ τὶς δώδεκα δραχμὲς ποὺ πληροῦνεις πρῶτῃ θέσῃ;»

ἴσα ἴσα, ἂν μαθαίναμε νὰ παρατήσομε λίγο τὸ ἀνυπόφορο ἐγὼ μας, θὰ μπορούσαμε νὰ συνεταιρισθοῦμε ὅλοι οἱ καραβιοκῆρηδες θὰ συμφωνοῦσαν νὰ μὴν κάνουν ναύλους κάτω ἀπὸ ὄρισμένη τιμὴ, καὶ τίμια θὰ συναγωνίζονταν χωρὶς νὰ προστρέχουν σὶὸν ξεπεσμὸ τοῦ ναύλου γιὰ νὰ παίρνουν ὅσο μπορούν περισσότερους ἐπιβάτες καὶ ἐμπορεύματα καὶ ν' ἀταγκάζονται νὰ φορτώνουν βάρδια καὶ ἀρνιὰ στὴ θέσῃ τῶν ἀνθρώπων γιὰ νὰ βγάλουν τὰ ἐξοδά τους. Τότε ἡ δουλειὰ θὰ γίνονταν καλύτερα, τὸ κέρδος θὰ ἦταν μεγαλύτερο καὶ ὁ ἐπιβάτης θὰ ταξίδευε μ' εὐχαρίστηση καὶ ἂν ἐφαρμόζονταν μιὰ τέτοια διοργάνωση σὲ ὅλους τοὺς κλάδους θὰ ἔλειπε αὐτὴ ἡ ἀφόρητη ἀταξία ἀπὸ τὸ Ρωμαϊκόν.

Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦταν ἀνυπόφορη σὲ ὅλο τὸ πλοῦν ἀποφασίσαμε νὰ μὴν κοιμηθοῦμε παραγγείλαμε κωφίδες καὶ ἀνεβήκαμε στὴ γέφυρα τοῦ καπετάνιου, ποὺ εὐγενικὸς καὶ πρόθυμος, σὰ Ρωμῖος ποὺ εἶναι, μᾶς ἔκανε

θέση νὰ βάλομε τὰ πάνινα σακυνάκια μας καὶ μᾶς βόλεψε ὅπως μπόρεσε. «Ὅλοι ἦταν εὐγενικοὶ, ἀπὸ τὸν καπετάνιο ὡς τὸν τελευταῖο καμαρωτὸ, καὶ ὅλοι γύρευαν μὲ τὶς περιποιήσεις νὰ μᾶς κάνουν νὰ ξεχάσομε τὴν ἐλφεινότητα τοῦ βαποριοῦ.

Ἦπνο πιά ἐκεῖ ἐπάνω δὲ ζητούσαμε ὅλες οἱ ἀσχημιὲς ἔσβηναν, χάνονταν, ξεχνιοῦνταν, δὲν ἔμεινε παρὰ ἡ ἀπαλὴ ὁμορφιά τῆς Ἑλληνικῆς φύσης· τὸ γεμάτο φεγγάρι φεγγαβολοῦσε, ἀθήρουβαγλυστρούσαμε στὰ ἤσυχα νερά, τὸ ἀεράκι φυσοῦσε γλυκὰ, ἦταν μαγεία.

Κοντὰ μας ὁ καπετάνιος λογομαχοῦσε μ' ἓνα Βολιώτη περὶ φάρων καὶ φανῶν καὶ ἔξηγοῦσε πῶς «Φάρος ὀνομάζονταν ἓνα νησί ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ὅπου κτίστηκε τὸ πρῶτο φανάρι, καὶ ἀπὸ τότε καταχρηστικῶς λέγουν ἔτσι τοὺς μεγάλους φανούς.»

— «Μὰ ὅλη ἡ ναυτηλία τοὺς λέγει ἔτσι,» κάνει δειλὰ ὁ Βολιώτης, «καὶ μᾶς καὶ καθιερώθηκε...»

— «Κακῶς καθιερώθηκε,» ἀπαντᾷ κοφτὰ ὁ καπετάνιος. Ἄλλος λόγος δὲ χωροῦσε, ὕστερα ἀπὸ τὸ ἀπόφθεγμα αὐτὸ, καὶ σόπιασε ὁ Βολιώτης.

Ἦταν ἀπὸ κείνους τοὺς καπετανέους, καλοὺς καὶ πρόθυμους, μὰ ποὺ ὅλα τὰ ξέρον. Βγαίναμε ἀπὸ τὸν κόλπο τοῦ Βόλου, γυροῦσαμε τὸ ἀκρωτήρι τοῦ Σταυροῦ καὶ περνοῦσαμε μεταξὺ τοῦ βουνοῦ καὶ ἐνὸς μικροῦ νησιουῦ ἐκεῖ κοντὰ. Ὁ καπετάνιος διηγούνταν μιὰ μακρὴν ἱστορίαν κάποιου κυραβιοῦ ποὺ ἔπεσε ἔξω ἐκεῖ καὶ τσακίστηκε· φυσικὰ ἔφταιγε ὁ πλοίαρχος· ὁ εαυτὸς του ποτὲ δὲ θὰ τὸ πάθαινε· κορδόνωνταν ὁ καπετάνιος καὶ θαύμαζε ὁ Βολιώτης, καὶ ἐξακολούθησε μονότονη καὶ σιγανὴ ἡ κουβέντα, τόσο ποὺ μᾶς νανούρισε, καὶ μὲ τὸ κεφάλι, ἀκουμπισμένο σὶὸ παραπέτο ἀποκοιμηθήκαμε.

Στὴν Αἰδηψὸ σταθίκαμε· πανδαιμόνιο πάλι σηκώθηκε μὲ τοὺς βαρκῆρηδες καὶ τὶς φωνές τους, μὰ πάλι φύγαμε, καὶ τὸ ἤσυχο ὠραιότατο νυχτερινὸ ταξίδι ἐξακολούθησε, ὡς ποὺ χαμήλωσε τὸ φεγγάρι καὶ χάθηκε, καὶ πρόβαλε ὁ ἥλιος ροδοκόκκινος πίσω ἀπὸ τὸ βουνὸ τῆς Εἰβους.

Φθάνομε στὴ Χαλκίδα καὶ πηγαίνομε στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Παλιόροιας» νὰ πλυθοῦμε καὶ νὰ προγευματίσομε

Σ' ὅλο τὸ ξενοδοχεῖο νερὸ δὲν ἔχει ἔσπασε ἡ μηχανὴ ἀπὸ δῶ καὶ τρεῖς μέρες, «καὶ τί νὰ σᾶς κάνουν; ὑποφέρομε πολὺ.» Τὸ πιστεύομε καὶ τὸ νοιώθομε, τὸ ξενοδοχεῖο ὀλοκλήρο βρωμὰ ἀνυπόφορα φεγγίγομε τρεχάτα.

Κάτω εἶναι τὸ κουρεῖο τοῦ ξενοδοχείου· πᾶμε νὰ δοῦμε ἂν μπορούμε ἐκεῖ νὰ βροῦμε νερό. Εὐγενέστατα ὁ κουρέας μᾶς πηγαίνει

νά πληθοῦμε σὲ ὠραῖο μαρμαρένιο νιφτήρα
μὲ τρεχάμενα νερά καὶ μᾶς δίνει καθενὸς
ἀπὸ ἓνα πιστρικώτατο κάτασπρο πεσκήρι
ὅταν ὁμως θέλομε νά πληρώσομε μᾶς ἅπαντᾶ
σὺν νά τὸν προσβάλαμε,

— «Γιατὶ πλύνετε τὰ χέρια σας θὰ μὲ
πληρώσετε ;»

— «Μὰ τὸ σαποῦνι, τὰ πεσκήρια...»

Τίποτα, δὲ σταίθηκε τρόπος οὔτε μιὰ δραχ-
μὴ νά πάρει. Εὐγενέστατος καὶ πρόθυμος,
ἀλλὰ ἀλύγιστος στὴν ὑπερηφάνεια, ἀρνήθηκε
κάθε πληρωμὴ. Ὁ, Ρωμαιοσύνη, φυλὴ ἀρι-
στοκρατικὴ ἀνάμεσα σ' ὅλες !

Στὸ τραῖνο μᾶς τυχαίνει ἄλλο ἓνα παρά-
δειγμα τῆς λαϊκῆς εὐγένειας. Ἐνας λουστρος
κουβάλησε τίς βελίτσες μας στὸ βαγόνι τὸν
πληρόνομε καὶ φεύγει. Ἐνας ἄλλος λουστρος
ἀνεβαίνει, ἀνοίγει τὰ γιαλιά, συγυρίζει τίς
βελίτσες, μᾶς φέρνει σταφύλια ποὺ ζητήσαμε,
τὰ πλένει στὴ βρύση, ξεσκονίζει, καθαρίζει
καὶ ὅταν θέλομε νά τοῦ δόσομε κάτι γιὰ τὸν
κόπο του, ἀρνεῖται λέγοντας πὼς εἶναι σὺν-

τροφος τοῦ πρώτου, καὶ πὼς τὸν καλοπλη-
ρώσαμε.

Συμπέρασμα τῆς ἐκδρομῆς : ἂν θέλεις νά
ταξιδεύεις στὴν Ἑλλάδα, μὴ γυρεύεις ξενο-
δοχεῖα, τραίνα, βαπόρια, συγκοινωνίες γρή-
γορες ὅπως στὴν ἄλλη Εὐρώπη γιατί ἀπὸ
τὴν πρωτεύουσα στὴν πρώτη επαρχιακὴ
πόλη τοῦ βασιλείου πρέπει ν' ἀποφασίσεις
πὼς θὰ τραβήξεις περίπου ὅσα τραβοῦν οἱ
ἐρευνητὲς στὸ κέντρο τῆς Ἀφρικῆς. Ἄν
ὁμως ἀποφασίσεις νά ταξιδεύεις πεζῇ ἢ μὲ
ἔξω, νά ἔχεις ἀγωγιάτη χωρὶς, νά φιλοξε-
νεῖσαι σὲ οἰκογένεια Ρωμαϊκὴ καὶ νά μὴν
ἔχεις νά κάνεις παρὰ μὲ τὸ λαὸ τὸν Ἑλ-
ληνικὸ, ἢ Ἑλλάδα εἶναι ὁ ὠραιότερος, ὁ
εὐγενικώτερος, ὁ ποιητικώτερος, ὁ ἰδιανικώ-
τερος τόπος γιὰ ταξίδι. Ὁ οὐρανὸς τῆς, ἢ
ἔξαισία φύση τῆς, ἤρεμη, γλυκεῖα καὶ ὁ-
μορφη, εἶναι ὅμοια μὲ τὴν ψυχὴ τοῦ λαοῦ
τῆς.

Κηφισιά, 30 Ἰουλίου 1915

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΞΩΗ

ΑΠΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΝ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

Δὲν εἶχον περάσει πολλαῖς ἡμέραις ἀπὸ
ἐκεῖνην ποῦ τὸ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας τενωμέ-
μενον χέρι προόδου καὶ ἐξαπλωνόμενον καλᾶ-
καλᾶ γιὰ νά φθάσῃ πρὸς τὴν Εὐρώπην. ἢ
σιδηροδρομικὴ γραμμὴ, εἶχε φθάσει στὴν
Κατερίνην. Οἱ ἐργάται, οἱ ὅποιοι εἶχαν
βγάλει τὰ σακκάκια τους καὶ τὰ εἶχαν διπλω-
μενα παράμερα τοῦ δρόμου καὶ ἐφαίνοντο
ἐκεῖ σὺν παρδαλαῖς προβατίνας, ἐξηκολού-
θουν σιγά-σιγά τὸ εὐεργετικὸν τὸν ἔργον.
Σκοπισμένοι, ἄλλοι παρ' ἔμπρὸς, ἄλλοι πάρα
πίσω, δεξιὰ, ἀριστερὰ ἔσκαπτον. ἔκουβα-
λοῦσαν χαλίγια, ἔφερναν χονδρὰ ἔξω, τὰ
τοποθετοῦσαν καὶ τὰ ἐστερεώσαν παράλληλα
εἰς μικρὰς ἀποστάσεις ἤρεμοι, τακτικοὶ καὶ,
ἂν καὶ ὁ βλοσυρὸς τῶν ἐπιστάτης ἐβιάζετο,
βραδεῖς-βραδεῖς καὶ σιωπηλοὶ.

Ἡ ἐργασία ἐπροχωροῦσε· ἔβλεπε κανεὶς
τὸ σίδηρον, τὸ καλὸ καὶ εὐεργετικὸν σίδηρον, νά
τραβᾷ γραμμὴ-γραμμὴ πρὸς βορρᾶν γιὰ νά
συναντήσῃ τᾶλλον καὶ βοηθήσῃ τὸν κακομοῖρον
τὸν ἄνθρωπον νά κἀνῃ τῆς δουλειᾶς του περὶ
γρήγορα, περὶ ελαφρᾶ, νά δαπανᾷ τὴ δύνα-
μὴ του ὀλιγώτερον καὶ νά τὴν χρησιμοποιῇ
καλλίτερα, ὁρθότερα, σύμφωνα μὲ τὸ σκοπὸν
γιὰ τὸν ὅποιον ἐπλάσθη.

Ὁ ! τὸ ὠραῖο, τὸ χρῆσιμο ποῦ εἶναι τὸ
σίδηρον ! Φτειάνει κανεὶς μὲ τὸ σίδηρον ὄντια,
φτειάνει μηχαναῖς, βαπόρια, σιδηροδρόμους,
ἀλλὰ φτειάνει καὶ τουφέκια, κανόνια, σφαι-
ραις, ὀβίδες.

Τὰ κανόνια, τὰ τουφέκια, εἶναι ἢ στραβῆ,
ἢ ὀρθὰ ἀντίληψις· θὰ παύσῃ ὁ ἄνθρωπος
νά τὰ φτειάνη ἢ νά τὰ χρησιμοποιῇ γιὰ
τὰ δέλεαρ του. Θὰ ἴδωσιν, καὶ ὅσοι δὲν καλο-
βλέπουν τώρα, πὼς ἐκεῖνα ποῦ εἶχαν σὺν
μυαλό τους ἦσαν στραβὰ καὶ διαστρεμμένα.
Τὰ κανόνια θὰ γίνων μηχαναῖς καὶ σιδη-
ροδρόμοι, τὰ τουφέκια θὰ γίνων εργαλεῖα
καὶ ὄντια, ἢ σφαιραῖς σωλῆνες γιὰ νερὸν,
τυπογραφικὰ στοιχεῖα. Καὶ οἱ ἄνθρωποι
πολλοὶ-πολλοὶ καὶ γρήγορα-γρήγορα θὰ πι-
πούν στὴ δουλειᾶ τους καὶ στὰς διασκε-
δάσεις των εἴτε διὰ ξηρᾶς εἴτε διὰ θαλάσσης
εἴτε διὰ τοῦ ἀέρος. Καὶ θὰ περνᾶνε τότε μιὰ
ζωὴ χαρισμένη.

* *

Μιὰ ἀνοιξιάντικη ἀπογευματινὴ τοῦ Γενάρη
καμμιά ἐξηνταριά στρατιώταις φορτωμένοι
στὰ γερά, μὲ ὅ,τι ἔμπορεῖ κανεὶς νά φέρῃ
μαζύ του σὲ μιὰ ἐκστρατεία, ἐπροχωροῦσαν

κατὰ τετραδάς μέσα στής λάσπες πρὸς τὸν σιδηροδρομικὸν Σταθμὸν Κατερίνης. Ἦσαν μαθηταὶ προσωρισμένοι γιὰ ἀξιωματικούς. Τώρα, ὁ Θεὸς νὰ τοὺς κάνη μαθητὰς, ἀφοῦ οἱ μισοὶ εἶχαν στὰ μαλλιά τους ποιά πολλαῖς ἄσπρες τρίχες ἀπὸ μαύρες καὶ μετροῦσαν μεταξύ τους ὄχι ὀλίγους καθηγητὰς καὶ δημοδιδασκαλοὺς. Ἐνας ἀξιωματικὸς ψηλὸς, ἀδύνατος καὶ ὀστεώδης ἐπορεύετο ἔμπροστὰ σιωπηλός. Τὸ βλοσυρὸν του βλέμμα καὶ τὰ κοκκινίζοντα μάτια του, καθὼς καὶ τὰ διαρκῶς χαλασμένα μοῦτρα του ἐφανέρωναν ἀνθρώπον, ὁ ὁποῖος τρώγεται μὲ τὰ ροῦχά του.

Σιωπηλοὶ καὶ ρυθμικῶς βαδίζοντας ἔφθασαν κοντὰ στὸ σταθμὸ καὶ ἐστάθησαν μὲ τὸ παρᾶγγελμα τοῦ ἀξιωματικοῦ.

— Νὰ μὴ ἀπομακρυνθῆ κανεὶς, ἐπιλοχία, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς χωρὶς τὴν ἄδειά μου, καὶ ἀπεμακρύνθη, ἀφοῦ ἐστραβοκίτταξε κάποιον ποῦ διώρθωνε τὸ τουφέκι του μερδεμένο ἀπ' τὸ λουρί μὲ τὸ παγοῦρι του.

— Μὰ ἐπὶ τέλους δὲν εἶναι κανεὶς ἀπὸ μᾶς καλὸς χριστιανὸς γιὰ νὰ μᾶς φυλάξῃ ὁ Θεὸς μαζί του ποῦ μᾶς ἔρριξε αὐτὸν ἐδῶ. ; Τὴ βίδα εἶναι αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος ;

— Κατῆ. Ἄμ' τι νόμιζες ὅτι εἶναι « ἐπειδὴ... καὶ διὰ τίτις... » : Ἄπαντᾶ ἓνας νεαρὸς δικηγορῆσκος πρὸς τὸν ἄλλον, ποῦ ὡς ἰδιώτης εἶναι εἰρηνοδίκης.

— Ἄχ! Τὶ ἤθελα γὼν ναρθῶ στὸν Οὐλαρό; Ἐδῶ γιὰ νὰ μᾶς δώσουν τὴ « στρατιωτικὴ ἀντίληψη » θὰ μᾶς πεθάνουν. Καλὰ περνοῦσα στὴ πυροβολορχία μου ἀσχηγὸς στοιχείου ἐν ἐκστρατεία εἶναι βασιλιάς. Ἐχεις τὸ κανονάκι σου, τὰ μουλαράκια σου, τοὺς στρατιώτες σου, ποῦ σὲ βοηθοῦν ὅλοι σ' ὅτι θέλεις. Ἄμα δὲ κουνιέται καὶ κανεὶς λιγάκι, εἶναι τὸ στοιχεῖο μία μηχανή. Ἄλλᾳ... τὴν πάθαμε.

Στὸ μεταξύ ἐπιστρέφει ὁ ἀξιωματικὸς ἀκριά σιγῆ.

— Ἐλάτε μαζί μου, πάρτε καὶ τὰ πράγματά σας, εἶπε καὶ ἐτράβηξε πρὸς τὸ σταθμὸ.

Τὸν ἤκολούθησαν ὅλοι, ἀφοῦ ἀρπάξανε τὰ πράγματά τους. Ἡ καρβάνια ἐνδὸς ἐκτίπα στὴ λαβὴ τῶν σπαθειῶν καὶ ἐκουδούναζε.

— Τὶ διάβολο ἔχει αὐτός; Μὴ ξανακούσω νὰ χτυπᾶ ἢ καρβάνια γιὰτὶ ἀφορμὴ γυρεῖω νὰ κόψω κανένα μέσα.

Μετ' ὀλίγον εὐρίσκονται ὅλοι ἀπέναντι στὸ πρῶτο βαγόνι φορτωμένο ἀπὸ 8 ἄλογα.

— Μπᾶτε μέσα ἐσεῖς οἱ τέσσαρες.

— Μὰ...

— Ἐλα, μπᾶτε μέσα τσακισθῆτε. Δὲν μπορῶ νὰ κάθωμε νὰ σᾶς περιμένω. Οἱ ἄλλοι τέσσαρες στὸ δεύτερο, οἱ ἄλλοι στὸ τρίτο ἔλα γρήγορα. Σεῖς οἱ ἔξ τελεταῖοι μπᾶτε σὲ κείνο τὸ βαγόνι. Οἱ ἄλλοι νὰ ἀνεβῆτε στὰ ἀνοιχτὰ βαγόνια μαζί μὲ τὴ σκευή. Ὅλοι σπεύδουν νὰ πᾶνε στὰ βαγόνια ποῦ τοὺς ὑπεδείχθησαν γιὰ νὰ καταλάβουν καλὴ θέσι. Ὁ γράφων τὰς γραμμὰς αὐτὰς, καίτοι ἦτο μὲ τοὺς πρώτους λόγῳ τοῦ ἀναστήματος του, ἔτυχε ἐκεῖνη τὴ στιγμή νὰ ἦται μὲς τοὺς ἔξ τελευταίους, γιὰτὶ δὲν ἤμπορεσε εὐκόλα νὰ χωθῆ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες τοῦ βαγονιοῦ, πράγμα ποῦ δὲν ἔκαμε ἀφοῦ δὲν εἶδε ἐκεῖ κοντὰ καμμιά σκάλα στὰ βαγόνια γιὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ πάνω. Οἱ ἔξ αὐτοὶ ἐθεωροῦντο οἱ πειὸ τυχεροὶ γιὰτὶ ἦσαν σὲ κλειστὸ βαγόνι φορτηγὸ, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἦσαν σ' ἀνοιχτὰ καὶ θὰ πουντιάζανε ἀπ' τὸ κρούσ, κι' ἄλλοι ἦσαν μαζί μὲ τ' ἄλογα. Στὸ ἴδιο βαγόνι ἦτο ἓνα κρεββάτι ἐκστρατείας καὶ μὴ καρτέλα. Ἐνας ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ, καταλαμβάνει τὸ κρεββάτι, ἓνας ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ Πεζικοῦ μὲ δεκανίκια κάθεκαι στὴν καρτέλα καὶ ὁ ἀξιωματικὸς μὲ τοὺς ἔξ μαθητὰς καταλαμβάνουν θέσεις.

Ἀπὸ ἓνα βαγόνι ποῦ ἦσαν ἄλλοι, κατεβαίνει ἓνας ἐπιλοχίας, ἔρχεται καὶ χαιρετᾶ κανονικῶς ;

— Κύριε Ἀνθυπολοχαγέ, λέγει, δὲν μπορῶ νὰ μείνω ἐκεῖ μέσα.

— Γιατί;

— Δὲν μπορῶ κ. ἀνθυπολοχαγέ, διότι ἔχω πονοκέφαλο δυνατὸ. Ἡμαστέ τέσσαρες ἐμεῖς, τέσσαρες; σταλοφύλακες καὶ ὀκτὼ ἄλογα. Δὲ χωροῦμε οὔτε νὰ κάτσωμε. Ἄλλως τε... βρωμάει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς.

— Ἄκουσε ἐδῶ ἐπιλοχία! Θὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρι νὰ τσακισθῆς νὰ πᾶς στὴ θέσι σου.

— Μὰ κ. ἀνθυπολοχαγέ εἶμαι ἄρρωστος δὲν μπορῶ.

— Βρὲ πᾶς γιὰ δὲ πᾶς ;

Ὁ ἐπιλοχίας πηγαίνει στὸ βαγόνι του καὶ ὁ ἀνθυπολοχαγὸς ἀκούεται νὰ λέγῃ : Πιληόσκυλλο...

Μερικαὶ οἰκογένειαι ἐγνωρισθῆκανε μὲ πολλοὺς στρατιωτικοὺς ἀπὸ κείνους ποῦ φεύγανε, καὶ ἤλθανε νὰ τοὺς κατενοδώσουν. Ἐνα κοριτσάκι, μόλις 5-6 ἐτῶν, ἀπευθιγόμενον πρὸς ἓνα συνάδελφον ἐφώναζε.

— Σεῖς φεύγετε ἀλλὰ μᾶς ποῦ μᾶς ἀφήνετε ; ...

— Ἐχε θάρρος μικρή μου φεύγομε ἀλλὰ θὰ ξανάθωμε ὅταν μᾶς χρευσθῆτε. Τὴ φοβᾶσαι τοὺς Βουλγάρους ; Ἄμα ποῦ κουνηθοῦνε, μεῖς φθάσαμε.

— Ναι μαθές..., απαντᾷ τὸ κοριτσάκι, ποῦ ὄλες αὐτὲς ἢ διαβεβαιώσεις δὲν τὸ ἱκανοποίησαν.

Τὸ τραῖνο σφυρίζει δυὸ φορὲς καὶ ξεκινᾷ. Τὰ μανδηλάκια σειοῦνται ἀπὸ τοὺς μένοντας καὶ τὰ πιλήκια ἀπαντοῦν. Γλυστρά ἤσυχα ἤσυχα ὁ συρμὸς καὶ ἀφίνει πολλές τολύπες ἀπὸ μαῦρο καπνὸ, σύρνεται σὺν τὸ φεῖδι καὶ ἀψάνει συνεχῶς τὸ τράκ, τράκ-τράκ τῶν τροχῶν του. Τᾶλλα τ' ἄχουν χαμένα εἶναι ζαλισμένα καὶ μερικὰ δὲν τρῶνε ἀπ' τὸ χόρτο ποῦ τοὺς ἔρριξαν οἱ σταυλοφύλακες. Οἱ ταξειδιῶτες εἶναι μαζευμένοι στὰ παραθυράκια τοῦ βαγονιοῦ καὶ κυττάζουν τὰ διὰφορα μέρη· ὁ κάτασπρος Ὀλυμπος εἶναι ὁ στόχος τῶν βλεμμάτων· ὅσο προχωροῦμε, μᾶς παρουσιάζεται μακρότερος, μεγαλοπρεπέστερος, μὲ ὄλο καὶ νέας χαράδρας βαθειαῖς, ἀποτόμους, μὲ κορυφαῖς ποῦ ὄλο καὶ μᾶς ξεφυτρώνουν σὺν τὰ ἦναι καινούργιαις.

Μαζευμένοι στὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ βαγονιοῦ συζητοῦν μεγαλοφώνως οἱ στρατιῶταις γιατί τὸ τράκ-κράκ εἶναι δυνατὸ καὶ ἡ φωνὴ σβύνεται.

— Λοιπὸν ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ πάω τώρα στὴν Ἀθήνα.

— Καλὲ ἄντες... Ψοφᾶω γι' Ἀθήνα καὶ σὺ μοῦ λές πῶς δὲ θέλεις. ἴσια νὰ ἦμαι στὴν ὠραία μου Ἀθήνα καὶ ἴσια στὴν Κατερίνα νὰ ζῶ σὺν κτήνος ;

— Ναι κι' ἐμένα μ' ἀρέσει ἡ Ἀθήνα· ἀλλὰ ἐγὼ ἔφυγα κι' εἶπα στὴ μάννα μου πῶς πάω νὰ ὑπηρετήσω τὴν Πατρίδα· πάω νὰ πολεμήσω. Μὲ ξέρει φυσικὰ, μὰ τῆς ὑπεσχέθηκα πῶς ὁ Μιχάλης τῆς θὰ πολεμήσῃ παλληκαρίσια καὶ τ' ὄνομά του θ' ἀκουσθῆ μακρὰ ὥστε νὰ φθάσῃ μέχρι σι' αὐτιά της. Ὁ ἀδελφός μου ἔσπασε τὸ πόδι του στὸ Βουλγαρικὸ πόλεμο καὶ δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὴ μάχη παρὰ μόνον ὅταν τελείωσε. Ἡ μάννα μου ἔμεινε εὐχαριστημένη ὅταν τᾶκουσε· ἐγὼ τῆς ὑπεσχέθηκα πειὸ πολλά. πειὸ μεγάλα πράγματα ἄλλως εἶμαι καὶ βαθμοφόρος καὶ ἔχω μεγαλειτέρας ὑποχρεώσεις. Τώρα ντρέπομαι κάπως· ἔτσι δὲν πάω ὅπως ἤθελα, πῶς τὸ λένε...

— Καλὰ, ἀλλὰ σὺ δὲν εἶσαι ὁ ὑπαίτιος ἂν δὲν πολεμήσῃς. Εἶσαι στρατιώτης καὶ λαμβάνῃς διαταγές. Ὁ Κομπάρος κρίνει ὅτι δὲν ἦλθ' ἀκόμη ἐκείνη ἡ ὥρα...

— Μὰ γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ θὰ προτιμούσα νὰ ἔμεινα στὴ Μακεδονία καὶ νὰ γυρῶ στὴν Ἀθήνα μετὰ τὸν πόλεμο.

Ὁ ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ ἔσφύριζε κάποιον νέο τραγοῦδι, ὁ μὲ τὰ δεκανίκια τοῦ πεζικοῦ τοῦ ὁποίου βουλγαρικὴ σφαῖρα εἶχε σπᾶσῃ τὴν κνήμη, ἐκάθητο συλ-

λογιζόμενος στὴν καρτέλα του καὶ ὁ ἄλλος, τοῦ πυροβολικοῦ, συνωμιλοῦσε μὲ ἕνα πολίτη, φίλον του, ὁ ὁποῖος μπήκε τὴν τελευταία στιγμὴ μὲς τὸ βαγόνι.

(ἔπεται συνέχεια)

Π. Ν. ΝΙΚΟΥΛΑΚΟΣ

ΑΡΧΗΓΟΣ Β ΟΜΑΔΟΣ Α.Α.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΩΦΕΛΕΙΑΙ

Τὸ χαρτί.

Καθὼς εἶνε γνωστὸν, τὸ χαρτί εἶνε ἕνα σῶμα ποῦ δύσκολα χάνει τὴν θερμότητα τὴν ὁποῖαν ἔχει, εἶνε δηλαδή καθὼς λέγουσιν οἱ φυσικοὶ κακὸς ἀγωγὸς τῆς θερμότητος. Διὰ τοῦτο ἅμα τὴν εὐκαρίαν τὴν ποδῶν τοῦ με χαρτὶ πρὶν νὰ φορέσῃ ἀκόμη τῆς κάλτσας, ἐμποδίζει τὴν ἔσθη νὰ φεύγῃ καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ πόδια του διατηροῦνται ζεστά.

Δίπασμα διὰ τῆς τριανταφυλλίης.

Γεμίζομεν ἕνα παλὸ σακκὶ μὲ καπνὰ καὶ τὸ ρίπτομεν σὲ μιὰ σκάφη μὲ νερὸ, ὅπου τὸ ἀφήνομε μερικὰς ἡμέρας. Ὅταν τὸ νερὸ χρωμαισθῇ σκοῦρο, θὰ σκάνωμεν ὀλίγον τῆς τριανταφυλλίης καὶ θὰ χύσωμεν σὲ κάθε ριζὰ μιὰ λεκάνη ἀπ' αὐτὸ τὸ νερὸ. Θὰ ἴδοῦμε μετ' ὀλίγον χρόνον ὅτι τὰ φύλλα καὶ τὰ τριαντάφυλλα θὰ ἔχουν σημαντικῶς μεγαλώσει.

(Ἐκ τοῦ Πνευματιστικοῦ Ἡμερολογίου).

Χ. Π. ΚΟΡΟΒΕΣΗΣ

ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ Β ΟΜΑΔΟΣ Α.Α.

ἌΝΕΚΔΟΤΑ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΣΑΛΠΙΓΓΟΣ

Ὁ κ. Μπαβέας πρὸς ἕνα ἐκ τῶν σαλπικτῶν :

— Παῖζε... τὸ ἐπικήδειον.

Ὁ σαλπικτὴς ἀρχίζει καὶ παίζει μὲ κάτι παράφωτες καὶ σιγγλικὲς φωνές. Καὶ ὁ κ. Μπαβέας :

— Αὐτὸ ἅμα τὸ ἀκούσῃ κανένας πεθαμμένος θὰ μετανιώσῃ ποῦ πέθανε !

Ἄλλοτε :

— Παῖζε τὸ «ἀρχίσατε πῦρ...»

Ὁ σαλπικτὴς ἀρχίζει μὲ μεγαλεῖον ἀρχιμαέστρου τῆς ἰταλικῆς μάντας νὰ παίζει...

Ὁ κ. Μπαβέας διακόπτει :

— Ἦ εἶνε αὐτό ;

Ὁ σαλπικτὴς ἐκπληκτος :

— Τὸ «ἀρχίσατε πῦρ», κ. Μπαβέας.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ «ἀρχίσατε πῦρ»; Αὐτὸ εἶνε τὸ «αὐτοκτονήσατε».

Χ. Π. ΚΟΡΟΒΕΣΗΣ

ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ Β ΟΜΑΔΟΣ Α.Α.

Ο ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΙΒΡΑΗΜ

Στὴν ἐννενηνταετηρίδα τῆς
Ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου.

(10)22 Ἀπριλίου 1826)

Τὸ βράδυ ποῦ ἔφθασα στὸ Κάϊρο, ἡ ἄμαξα ποῦ μὲ πήρεν ἀπὸ τὸ σταθμὸν ἐπέρυσεν ἀπὸ τῆ πλατεῖα τῆς Ὀπερας. Καὶ μέσα στὴ πλούσια φωτοχυσία ποῦ τὴν ἐπλημμύριζε, τὸ γιγάντιο ἀγάλμα τοῦ καβαλλάρη Ἰβραήμ πιασὰ ὑψώθηκε αὐστηρὸ καὶ ἐπιτακτικὸ μὲ τὸ χεῖρ δεικνόντας τὴν ἀπέραντη πόλιν. Μόλις τὸν ἀντίκρισα αἰσθάνθηκα τὸν ἑαυτὸ μου γεμῆτο ἀπὸ πατριωτικὰς ἐνθυμήσεις. Σὺν ἀστραπὴν πέρυσεν ἀπὸ τὸ νοῦ μου ὁ ρόλος ποῦ ἐπαιξε ὁ γυιὸς τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ στὴν Ἐθνικὴ μας Ἱστορία, σὺν ἀστραπὴν πέρυσεν μπροστὰ στὰ μάτια μου ἡ ἀγωνία τοῦ Μεσολογγίου. Καὶ ἐνῶ ἡ ἄμαξα κατακυλοῦσε στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας, ἐσκιαγράφησα μὲ τὸ νοῦ μου τὴ ζωὴ τοῦ ἀνδρώπου ἐκεῖνου ποῦ εἶχε φέρει τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασι σχεδὸν στὸ τελειωμὸ τῆς, ἐκεῖνον ποῦ οἱ ἐνδοξοὶ προπάτορες μας, οἱ λεβέντες τοῦ 21, ἐπολέμησαν, καὶ νοερὰ ξαναθυμήθηκα τὰ τέσσερα τελευταῖα φοβερὰ χρόνια τῆς Ἐπανάστασεως καὶ εἶπα στὸν ἑαυτὸ μου:

— Στὴν Ἱστορία μας, στὴν ἑλληνικὴ ζωὴ μας, ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες πάντοτε ἐτιμήσαμε καὶ ἐδοξάσαμε τοὺς Μεγάλους Στρατάρχες δικούς μας καὶ ξένους Ἄραγε σ' αὐτὴ τῆ σειρά πρέπει νὰ μπῆ καὶ ὁ Ἰβραήμ; Ἡ φωτιά τοῦ Μεσολογγίου μᾶς χωρίζει. Ναί! ἀλλὰ ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ποῦ κατοικοῦμε στὴν Αἴγυπτο, ἄς ἐξετάσωμε καλὰ τὴ ζωὴ τοῦ παρὰξενου αὐτοῦ τύπου, ἄς σκιαγραφήσωμε τὸν νικητὴ τοῦ Μεσολογγίου καὶ ἄς μάθωμε ποιὸς ὑπῆρξεν ὁ Ἰβραήμ. Καὶ ἂν δὲν τὸν κατατάξωμε στοὺς εὐγενεῖς ἀντιπάλους μας, ἄς μάθωμε τοὐλάχιστον ἂν στὴ καρδιά του αὐτὸς πρῶτος αἰσθάνθηκε γιὰ μᾶς θαυμασμὸ ἢ ὄχι, ἂν αὐτὸς πρῶτος δὲν μᾶς ἐτίμησε, καὶ ἐπειτα νὰ κρίνωμε. Ἄραγε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦτανε τόσο θηριώδης; Ἄραγε ἡ καρδιά του δὲν ἐχτύπησε ποτὲ εὐγενικούς παλμούς;

Ἄς δοῦμε λοιπὸν τί ρόλο ἐπαιξεν ἡ Αἴγυπτος ἀπὸ τὸ 1825—29.

Καθὼς ξέρετε ὁ Ἰβραήμ ἦτανε γυιὸς τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ, τοῦ Αἰγυπτίου Ναπολέοντος. Ἀπὸ μικρὸς ὁ Ἰβραήμ ἦτανε τύπος αὐστη-

ρὸς, σοβαρὸς καὶ σταθεροῦ χαρακτῆρος. Λακωνικὸς εἰς τὸ ἄκρο. Πολλὰ λόγια δὲν ἤθελε. Ὁ πατέρας του τὸν ἐπεφόρτισε πολλὰς φορὰς μὲ ἐπικίνδυνες ἐπιχειρήσεις ἐδῶ καὶ στὴ Μακεδονία καὶ πάντα ὁ Ἰβραήμ ἐπετιγχενε καὶ ἦτανε ὑπερήφανος ὅταν ὁ πατέρας του τὸν ἐπαινοῦσε. Ἡ μανία του γιὰ τὰ στρατιωτικὰ ἦτανε μεγάλη. Δηγοῦνται ὅτι τόσο ἠσοκεῖτο στὴ σκοποβολή, ὥστε τοῦ ἄρρεσε νὰ ἔχη βολὴ τοὺς γκιριμάδες τῶν σακκάδων τοῦ Καΐρου. Εἶπαμε ὅτι δὲν ἦτανε πολὺλογος. Ἐὰν δὲν ἐμιλοῦσε, ἐργαζόνταν μὲ τὸ μυαλό. Ὅταν ἐμεγάλωσε ὁ γυιὸς του, ὁ Μεχμέτ Ἀλῆς τὸν προσεκόλλησε στὰς ἐσωτερικὰς φρουρὰς. Ἐκεῖ ὁ Ἰβραήμ ἔδειχνε τὸ τάλαντο του, μὰ ἀδημονοῦσε βλέποντας τοὺς ἀνυπότακτους βασιβουζούκους, καὶ Γενιτσάρους νὰ περιτρέχουν τὴν Αἴγυπτο καὶ ἀρκεῖτο νὰ καταρτίσῃ στρατὸ ἀπὸ Φελλάχους. Καὶ τὸ ἔκανε. Ἐνῶ ὁ πατέρας του ἔκαμνε σχολεῖα, οἰκοδομὰς καὶ ὤμορφα χτίρια, αὐτὸς ἐγύμναζε, ἐγύμναζε καὶ ὄλο ἐγύμναζε. Γιὰ ποιὸν; Ἐναντίον ποιοῦ; Πατέρας καὶ γυιὸς μόνοι τὸ ἤξεραν καὶ πῶς ὕστερα τὸ ἀπόδειξαν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ Ἰβραήμ ἂν καὶ τουρκαρβανίτικης καταγωγῆς δὲν ἀγαποῦσε καὶ τόσο τοὺς Ὀσμάνλιδες. Ὅταν ἦτανε νέος εἶχε πιασῆ στὸ ξίλο μὲ δυὸ κοτζάμ Τούρκους πασάδες, τὸν διοικητὴ τοῦ Καΐρου Τοπάλ Χοσερέφ καὶ τὸν τσαούμπαση Ὀμέρ Βρυώνη (ὁ ὁποῖος ἐκινχόντανε ὅτι ἦτανε ἀπόγονος τῶν Παλαιολόγων) καὶ μιὰ μέρα σὺν θυμὸ τοῦ χτύπησε μὲ τὸ τσιμποῦκι του τὸν Ρεσσιτ βέη τῆς Κιουτάχειας. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἐφφέντηδες ἐκράτησαν κάκια σὺν καμῆλες στὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασι ἀπέναντι τοῦ Ἰβραήμ, ὁ ὁποῖος ἀπλᾶ τοὺς περιφρονοῦσε μὲ τὴ σιωπὴν του. Ὅταν ὁ Μεχμέτ Ἀλῆς ἐσκέφθηκε νὰ πολεμήσῃ τοὺς Βαχαβίτες (ἀράπικη αἵρεσι ποῦ παραδέχεται ὁ Θεὸς εἶναι ἓνας καὶ δὲν ἔχει κανένα γιὰ προφήτη του) στὸν Ἰβραήμ ἀνέθεσε τὸ σχέδιο καὶ ὁ ἐπιτήδειος καὶ πανούργος γυιὸς του—ἦτανε τότε μάλιστα εἴκοσι ἐννέα χρονῶν—τὸ ἔφερε σὲ τελειωμὸ.

Ἡ Ἐπανάστασις ἡ ἰδικὴ μας ἀρχινᾷ. Πατέρας καὶ γυιὸς σκέπτονται ἂν πρέπει νὰ ἐπωφεληθοῦν, καὶ ἐτοιμάζονται. Ἡ Ἀλεξάνδρειναι εἶναι γεμάτη ἀπὸ στρατιώτες καὶ φρεγάτες: 90 πολεμικά, 90,000 στρατὸς εὐρω-

παῖδά μορφωμένος καὶ ἑκατομμύρια τάλαρα
στὴ διάθεσιν του. Ναύαρχος τῆς Ἀρμάδας
ἦταν Γάλλος, ὁ Λεπελιέ, καὶ Γενικός Ἐπι-
τελάρχης ὁ ἐπίσης Γάλλος συνταγματάρχης
Σέλβ (αὐτὸς ποῦ παράτησε πρὶ ὕστερα τὴ
Πίστι τοῦ Χριστοῦ, γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα
Σουλεϊμάν πασᾶς Ἐλ Φρανσάουη. Καὶ αὐτὸς
ἔχει ἐδῶ τὸ ἀγαλμὰ του στὸν ὁμώνυμο δρόμο).

Ἔλα ἦταν ἔτοιμα. Ἀλλὰ καὶ ἡ πρόσκλησις
ἦρχετο. Τῷ 1825 ὁ Σουλτάν Μαχμούτ βλέ-
ποντας ὅτι οἱ στρατοὶ του δὲν τὰ ἔβγαζαν
πέρα τέσσαρα χρόνια μὲ ἡμᾶς, ταπεινώθηκε
μπροστὰ στὸν ἰσχυρὸ ὑποτελῆ του καὶ διώ-
ριζεν αὐτὸν μὲν Πασᾶ τῆς Κρήτης, τὸν δὲ
Ἰβραήμ πασᾶ τοῦ Μωρηᾶ. Καὶ ἡ Αἴγυ-
πτιακὴ ἐκστρατεία γιὰ τὴν Ἑλλάδα ξεκίνησε
μέσα σὲ Ἀνατολίτικη πομπή, στὸ βόμβο
τῶν κανονιῶν καὶ στὴ βοῇ χιλιάδων καὶ
χιλιάδων λαοῦ. Ὁ Μεχμέτ Ἀλῆς συνώδεγε
τὸν ἀγαπημένο γιὸ του ἕως τὴ φρεγάδα
«Ἀσία», τὴ ναυαρχίδα, κ' ἐκεῖ μέσα στὸ
λαμπρὸ ἐπιτελεῖο τῶν ἐξωμοτῶν τὸν ἐφι-
λησε τρυφερὰ καὶ λέγεται ὅτι εἶπε :

— Φεύγεις γιὰ ἐμὲ, φῶς τῶν ματιῶν
μου, θὰ σὲ ξαναεἶδῶ ἄρα γε ;

Καὶ ὁ Ἰβραήμ ψυχρὰ ὠρκίσθηκε στὸν
πατέρα του ὅτι δὲν θὰ ἀπεβιάζετο σὲ
ἄλλη γῆ παρὰ τὴν ἐπαναστατημένη. Καὶ
τήρησε τὸν λόγο του. Πρὶν ὅμως ἀποβι-
βασθῆ στὴ Μεθώνη πέρασαν πολλοὶ μῆνες.
Ὁ Μιαούλης εἶχε δώκη κυνῆγι στὴν Αἴγυ-
πτιακῇ Ἀρμάδῃ ἀπὸ τὴν Κρήτη ἕως τὴ
Σάμο.

Καὶ ὁ Ἰβραήμ ἐκκληκτός ἔλεγε στὸν Λε-
πελιέ θανατίζοντας τὴ δρᾶσι τῶν πυρπο-
λικῶν μας :

— Φοβοῦμαι νὰ μὴ θαυμάσῃ ἡ ψυχὴ
μου αὐτοὺς τοὺς Ἐπαναστάτας Γιουνάν ἂν
καὶ ὁ χαρακτῆρας μου δὲν εἶναι τρυφερός.

Αὐτοὶ γιὰ νὰ ξαναὑποταχθοῦν χρειάζεται
φωτιά καὶ σπαθὶ στὸ τόπο τους σὺν στὸ
καρὸ τῷ Χασάν πασᾶ. (1779)

Ἦταν λοιπὸν καὶ σκληρὸς ὁ Ἰβραήμ. Λέ-
γεται ὅτι γιὰ νὰ ξεσπάσῃ τὸ θυμὸ του σὲ
κάποιον, ὅταν ἡ Ἀρμάδα του ἐκυνηγοῦνταν
ἀπὸ τὰ δικὰ μας ἢ ξερίζωνε, τὸ γένι του
τρίχα ἢ ἔσπαζε τὰ τοιμοῦκια του στὰς
ξουρισμένες κεφαλὰς τῶν σουδιανῶν σκλάβ-
ων του. Ἀγαποῦσε τὴ μεγαλοπρέπεια σὺν
Ἀσιανὸς καὶ ἤξερε νὰ ποζέρῃ στὴ θέσι τοῦ
πατρὸς του.

Ὅταν ἀπεβιάσθηκε στὸ Μωρηᾶ, πρώτη
φορὰ βγαίνοντας ἀπὸ τὴ φρεγάτα του καθὼς
ὑποσχέθηκε τοῦ πατρὸς των, ἄρχισε εὐθὺς
τὸ ἔργον του. Ὑστερὰ ἀπὸ τὸν ἡρωϊκὸ
θάνατον τοῦ Παπαφλέσσα στὸ Μανιάκι, ἔχουσε

τὲς ὁρδὲς του στὰς Ἀργολικὰς πεδιάδες. Ἡ
πυράδοσι μᾶς τὸν παριστᾶ πάντα καβαλλᾶν,
πάντα ἐμπρὸς, μ' ἓνα μαστίγιον στὸ δεξι, ὁ
φόβος καὶ τρόμος τῶν φελλάχων του. Οἱ
δικοί μας τὸν ἀπέφρευαν καὶ ὀπισθοχωροῦ-
σαν. Ποιὸς θὰ μπορούσε ν' ἀντισταθῆ σὲ
εὐρωπαϊκὰ ἐξησημένα τάγματα, μ' εὐρω-
παίους ἀξιωματικούς ; Καὶ ὁ Κολοκοτρώνης
προτίμησε τὸν κλεφτοπόλεμον ὁποῖος κατα-
σάκισε τοὺς Αἰγυπτίους σὲ ὅλη τὴν Ἑκστρα-
τεία. Τὸν τίτλον τοῦ ἀλητῆτου πήρεν ὁ Δημ-
ῶν Ὑψηλάντης ἀπὸ τὸν Ἰβραήμ τοὺς Μύλους
τοῦ Ναυπλίου. Οἱ Αἰγύπτιοι πρόσκοποι
εἶχαν φθάσει στὰς πόρτες τοῦ Ναυπλίου,
τότε ἔδρας τῆς Κυβερνήσεως. Ἀλλὰ τριακό-
σια παλληκάρια μὲ τὸν Ὑψηλάντη ἐταπει-
νωσαν τὸν ὑπερήφανον Ἰβραήμ γιὰ πρώτη
φορὰ. Καὶ γεμάτος ἀπὸ ἀδημονία ξαναγυρι-
ζοντας στὴ Τριπολιτσᾶ ἔδειχνε τὴ γροθιά του
στὴν Ὑδρα καὶ τὰς Σπέτσες λέγοντας :

— Ἄ μικρὴ Ἀγγλία, ἕως πότε θὰ μοῦ
διαφεύγεις ;

Ξαναγυρίζοντας στὴ Τριπολιτσᾶ ὁ Στρα-
τάρχης διέταξε γιὰ νὰ προσεταιριζῶνται τοὺς
κατοίκους νὰ τοὺς καλομεταχειρίζονται καὶ
νὰ πληρώνουν ὅ,τι ἀγοράζουν. Ἡ Τριπολι-
τσᾶ ὅμως ἐστέναζε ἀπὸ χιλιάδες αἰχμαλώ-
τους, παιδιὰ, γέροντες καὶ νηοὺς, κορίτσια
καὶ γυναῖκες, ποῦ τὰ ἔστειλαν στὴν Αἴγυ-
πτον κοπάδια κοπάδια, γιὰ νὰ ἐξισλαμι-
σθῶνε. Αὐτὴ ἡ ἀπραξία ὅμως δὲν ἄρεσε
τοῦ Ἰβραήμ. Αὐτὸς πάντοτε ἤθελε «δου-
λεῖα», ἤθελε κατακτήσεις. Καὶ ἡ εὐκαιρία
τοῦ Μεσολογγίου παρουσιάστηκε. Διπλὸ σκο-
πὸ ζητοῦσε ὁ Ἰβραήμ : πρῶτα νὰ δοξαστοῦν
τὰ αἰγυπτιακὰ ὄπλα καὶ δεύτερον νὰ ταπει-
νωθῆ ὁ Κιουταχῆς ποῦ πολιορκοῦσε γιὰ δεύ-
τερην φορὰ τὸ Μεσολόγγι, ὁ Κιουταχῆς μὲ
τὸν ὅποιο εἶχε παληοὺς λογαριασμοὺς νὰ
ξεκαθαρίσουν (ἢ μᾶλλον ὁ Κιουταχῆς ἦταν
τὸ παθητικόν : κάμποσα τοιμοῦκια εἶχε
σπασμένα ὁ ὑπερήφανος γιὸς τοῦ πασᾶ
τῆς Αἴγυπτου στὸ κεφάλι του) Μόλις ἔ-
φθασε στὸ Μεσολόγγι καὶ εἶδε τοὺς ἀσθε-
νεῖς προμαχώνας του, ὁ Στρατάρχης μὲ πε-
ποιθήσει φώναξε :

— Οἱ Ὀσμανλῆδες καὶ οἱ Ἀρναούται
σου, Ρεσσίτ πασᾶ, δὲν μποροῦν νὰ πάρουν
αὐτὸ τὸ φράχτη ;

Καὶ διάταξε γενικὴ ἐφοδὸ ἀπὸ τοὺς Αἰ-
γυπτίους του. Ὁ Κιουταχῆς ἀπὸ μικρὰ
ἔβλεπε χιμογελῶντας. Καὶ ὅταν ξαναεἶδε
τὸν Ἰβραήμ νὰ μπαῖνῃ στὴ σκηνὴ του κα-
ταντροπιασμένος τὸν ἐπλησίασε καὶ στὴν
ἀρχὴ τὸν παρατήρησε σιωπηλὰ καὶ ἔπειτα
δείχνοντας τὸ ἡρωϊκὸ Μεσολόγγι :

— Έχεις ακόμη την ίδια ιδέα για τον φράχτη αυτόν; τον ήρωήσε ειρωνικά.

Είναι θαύμα πώς δὲν ἔσπασε κανένα τσιμπούκι στο Κιουταχί ὁ Ἰβραήμ ἐπάνω σ' αὐτή τὴν ἀπάντησι.

Στὴν ἀλωσι τοῦ Μεσολογγίου διεκρίθησαν τὰ Αἰγυπτιακὰ στρατεύματα καὶ ὅταν ἐπέστρεψε στὴ Τριπολιτσά, χιλιάδες γυναικόπαιδα μεσολογγίτικα, σκλάβοι, συνώδευαν τὸν Ἰβραήμ. Ἀπὸ τὸ 1827 ἀρχίζει ἐκεῖνη ἡ φοβερὴ ἐρήμωσι τοῦ Μωρηᾶ.

— Ὑπάγετε, ἔλεγε στοὺς στρατιώτας του, κἀφετε, κἀφετε, σφάζετε.

Καὶ ἐκεῖνος στὴ Τριπολιτσά θronισμένος καμάρωνε τὸ ἔργο του. Ἐλύσσα μὲ τὰς Μεγάλαις Δυνάμεις ποῦ εἶχαν προτείνει αὐτονομία φόρου ὑποτελή για τὴν Ἑλλάδα καὶ ὠρκίσθηκε ὅτι τὴν Ἑλλάδα αἱ Δυνάμεις θὰ εἴρισκαν ναὶ μὲν κατοικημένην, ἀλλ' ὄχι ἀπὸ Εὐρωπαϊκὴ φυλή.

— Στὸ Μωρηᾶ θὰ μετοικήσω Κόπτες καὶ Φελλάχους καὶ τοὺς Γιουνανλῆδες θὰ σοῦ στείλω στὴν Αἴγυπτο, ἐμπιστευτικὰ ἔγραφε τοῦ πατρός του.

Καὶ ὅταν αἱ Δυνάμεις τὸν διέταξαν νὰ φύγη ἀπὸ τὸν Μωρηᾶ ἀγέρωχα ἀπάντησε:

— Εἶμαι γινὸς τοῦ πασᾶ τῆς Αἴγυπτου. Ἐκεῖνον μόνον ἀκούω.

Ἡ καταστροφὴ τῆς Αἰγυπτιακῆς Ἀρμάδας στοῦ Ναυαρίνου δὲν τὸν συγκίνησε.

— Δόξα τῷ Θεῷ ξοδέψαμε 25,000,000 τάλληρα γι' αὐτὴ τὴν Ἐκστρατεία, ἔχομε τὰ τὰ τριπλά ἀκόμη ἔλεγε.

Ὅταν ὅμως ἄκουσε ὅτι στοὺς νεκροὺς συναριθμεῖτο καὶ ὁ γαμβρός του Μοχαρέμ βέης, ὑποναύαρχος, ἐδάκρυσε.

Ἐντούτοις ὁ Ἰβραήμ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ «κουνήσει». Κάποτε ἕνας ἀπεσταλμένος τῶν Δυνάμεων τοῦ ἔλεγε ὅτι ἡ ἀγοπορία τῆς ἐκκένωσης ἴσως προήρχετο ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ διαταγὴν ἀπὸ τὴ Πύλη καὶ γι' αὐτὸ ἀνέβαλλε τὴν ἐκκένωσι:

— Κύριε τοῦ ἀπάντησε: Εἶμαι Αἰγύπτιος καὶ ὄχι Τοῦρκος. Περιμένω εἰδήσεις ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ ὄχι ἀπὸ τὴ Πόλι.

Ὅταν ὅμως ἡ Γαλλία ἀπέστειλε τὸν στρατηγὸν Maison μὲ 14,000 στρατοῦ στὸν Μωρηᾶ, ὁ Ἰβραήμ ἄρχισε νὰ ἀνησυχῇ. Τὰ παράλια τοῦ Μωρηᾶ ἦταν ἀποκλεισμένα καὶ ὁ Μεχμέτ Ἀλῆς ἄρχισε νὰ εὐρίσκη τὴν Ἑλληνικὴ Ἐκστρατεία βρατεή. Ἐξ ἄλλου τὸ Μεσολόγγι καὶ ὁ κλεφτοπόλεμος εἶχαν κοστῖση στὴν Αἴγυπτο τριάντα χιλιάδας στρατιῶτες. Καὶ ἔτσι ἀπεφάσισε νὰ φύγη ὁ Ἰβραήμ ἀπὸ τὸ

Μωρηᾶ. Πρὶν ὅμως ἐπεσκέφθηκε στὴ Μεθώνη τοὺς Γάλλους, τοὺς ἐπεθεώρησε, τοὺς συνεχάρηκε «για τὰ αἰσθήματά των.» Ἀπέλυσε ἑξακόσια γυναικόπαιδα καὶ ὅλα ἦταν μέλι καὶ γάλα ὅταν μετανόησε. Τότε αἱ Δυνάμεις ἀπεφάσισαν νὰ προβοῦν σὲ ἀποφαστικὰ μέτρα.

— Πασᾶ μου θὰ φύγετε μὲσω Στερεᾶς Ἑλλάδος στὴ Θεσσαλίαν τὸν παρακινουῦσε ἕνας διπλωμάτης.

— Ναί, θὰ φύγω ἀπαντοῦσε ὁ Ἰβραήμ, μὰ σὰν τὸν Σιμὸν θὰ περάσω σὰν κεντρὴ καταιγίδα.

Ὁ ναύαρχος Κοδριγκτὸν ὁ ἴδιος πῆγε τότε στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ ἔπεισε τὸν Μεχμέτ Ἀλῆ νὰ μετακαλέσῃ τὸν γιὸ του. Καὶ ὁ Ἰβραήμ, ὑπακούοντας μόνον στὴ φωνὴ τοῦ πατρός του, μὲ λύπη ἄφησε τὸ Μωρηᾶ για τὴν Αἴγυπτο μὲ λείψανα τοῦ μεγαλοπρεποῦς στρατοῦ του. Ἐδῶ ἀνεκοίνωσε στὸν πατέρα του ὅτι ἡ Τουρκικὴ δύναμις ἦταν ἕνα μηδενικὸ μεγάλο καὶ ὅτι εἰάν αὐτοὶ ἠθελαν θὰ ἔβαζαν τῆς Τουρκίας τὰ ποδάρια σ' ἕνα παπούτσι. Καὶ οἱ προετοιμασίαι ἀρχίνησαν πάλιν. Νεοσύλλεκτοι ἔρχονται για νὰ γυμναστοῦν, νέαις φρεγάταις κατασκευάζονται στὸ λιμὲνα τῆς Ἀλεξάνδρειας, καὶ νέο χρῆμα ξοδεύεται μὲ τὲς φουχιές.

Ἡ Αἰγυπτιακὴ ἐποποιία στὴ Συρία κατέπληξε τὴν Εὐρώπη. Ὁ Ἰβραήμ ἦτανε στὸ ζενίθ του. Σὰν Σιμὸν ἀληθινὸς πέρασε Συρία καὶ Παλαιστίνη, τσακίζοντας τοὺς Τουρκικοὺς στρατοὺς. Τοὺς εἶχε γνωρίση καλὰ στὴν Ἑλλάδα. Ἡχούνητανε νὰ εἰδοσκε τὸν φίλο του Κιουταχί μὰ αὐτὸς ἦτανε ἄφαντος. Δυὸ φορές ἔκανε αὐτὴ τὴν ἐκστρατεία καὶ δυὸ φορές ἐνίκησε, ἐθριάμβευεν, εἰς ὅλες τὲς μάχαι. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως; Ἡ Εὐρώπη ἀνάγκασε τὴν Αἴγυπτον νὰ παρατηρήῃ τῶν κατακτήσεών της. Καὶ ὁ Ἰβραήμ, νικητὴς διὰ τῶν ὅπλων ἀλλὰ νικημένος διπλωματικὰ, ἐπέστρεψε στὴν Αἴγυπτο. Ἐκεῖ τὸν περίμενεν ἡ ἀνταμοιβή. Ὁ Γέρω-πατέρας του κουρασμένος ἀπὸ τὲς φροντίδες τῆς ζωῆς παρητεῖτο γι' αὐτόν. Καὶ ἰδοὺ ὁ Ἰβραήμ, πασᾶς τῆς Αἴγυπτου. Ὅχι ὅμως για πολὺ. Μόλις τρεῖς μῆνες ἐβασίλευσε, ἀλλὰ δίκαια, αὐστηρὰ, στρατιωτικὰ. Ἡ καρδιά του ὅμως ἦτανε ραγισμένη ἀπὸ νὴν διπλωματικὴ ἀποτυχία τῆς Αἴγυπτου, καὶ ἀπέθανε τὸ 1848. Ὁ Γέρω Μεχμέτ Ἀλῆς ζοῦσε ἀκόμη καὶ μὲ πόνο ἄκουσε τὸ θλιβερὸ μήνυμα:

— Ἐχασα τὸν καλλίτερο Αἰγύπτιο φώναξε, ἔχασα ἐκεῖνον ποῦ μὲ ἐννοοῦσε.

Κάθρον

ΘΕΟΔ. Δ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΧΗΓΕΙΑ ΜΑΣ

Γιάννης Στ . .

Είπε ένας από τους καλλιτέρους τύπους για χαρακιηρισμούς, γι' αυτό εγκαινιάζουμε μ' αυτόν την καινούργια στήλη.

Μετρίου αναστήματος, λεπτοφυής σάν... 'Ιαπωνέζα, καλός, συμβιβαστικός, αλλά και λίγο... φαφλατιός.

Λεβέντης αυτός, άρχηγεύει μιας ομάδος που ηδύνησε να έχη πάντα λεβέντηδες άρχηγούς.

Στο πρόσωπό του, μικρό, ζοηρό και κατακόκκινο σάν... άγουρη ντομάτα, φηγουάρουν δυο μάτια—θά μπορούσαμε να ποῦμε τέσοερα—γεμῖατα πανουργία, που γυρεύουν να μαντέψουν ὅτι έχει κρυφό ὁ ἄλλος.

Σ τ ω ῖ κ ὸ ς—ἴσως γιατί τὸ ὄνομά του τοῦ τὸ ἐπιβάλλει—τὰ παραδέχεται ὅλα κατὰ βᾶθος, πράγμα ποῦ δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ προσπαθεῖ πάντα νὰ τὰ μπαλώνει:

— Ναι! μάλιστα! δὲν σοῦ λέγω! τὸ παραδέχομαι! ἀλλὰ ξέρεις ἐπειδὴ... ὁ μαῦνταρός εἶνε ἀκριβός...

Ἐξυπνος... τοῦ διαβόλου κάλτσα. Αὐτὸς μοναχός του, κατ' ἐξαίρεσιν εἰς τὸν γενικὸν κανόνα τῶν Γιάννηδων, ἔχει μυαλό γιὰ... δυὸ κοκόρους καὶ ἴσως-ἴσως καὶ κατὰ παραπάνω.

Καλαμπουριστὴς πρώτος. Ὅτι κουβέντα κι' ἂν πεῖ θὰ προσθέσει πάντα κι' ἓνα νό-

στιμο καλαμποῦρι. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ βρεῖ λογαριασμὸ μαζὺ του.

Καλὸς φουτμπολιστὴς, φορεῖ πάντα ὅταν παίζει τὰ γυαλιά του, καὶ βάζει δυὸ λογιῶν παπούτσια σάν... ἔβραϊος χηρενάμενος. Δὲν ἀποχωρίζεται ποτὲ ἀπὸ τὰ γυαλιά του, ἀπὸ τὰ ὅποια ἔχει πάντα δυὸ ζευγάρια γιὰ ἀσφάλεια. Τελευταίως μάλιστα ἀγόρασε καὶ ἓνα τρίτο ζευγάρι μαῦρα. Ἐπιφυλάσσει καὶ γι' ἄλλα χρώματα.

Ἀποφασιστικὸς καὶ ἀκαταπόνητος, εἶνε ὁ μόνος ποῦ σκέφθηκε νὰ πάη μὲ τὴν Ὀμάδα του πορεία ὡς τὸ Ἄμπουκίρ. Ρωτηστέ τον ὅμως θέλει νὰ ξαναπάη;!

Ἐυρίζεται τακτικά καὶ μοναχὸς τον πάντοτε. Καμμιά φορὰ ὅμως, ὅταν θελήσει νὰ κυτιάζη στὸ παράθυρο, ἀντὶ στὸν καθρέφτη, τραβάει κατὰ ἄγρομπες ξουραφίες καὶ ἀφανίζει τὸ λαιμὸ του. Κ' ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα φαίνεται σάν νὰ θέλησε κανεὶς νὰ τὸν... αὐτοκτονήση.

Προπατᾶ πάντα κοννιστὴς καὶ λιγερός, καὶ τίποτε δὲν ξεφεύγει ἀπὸ τὸ ἀτέλειο βλέμμα του.

Στὰς ἐβδομαδιαίας συνεδριάσεις τῶν Ἀρχηγῶν δὲν μιλεῖ σχεδὸν ποτέ. Ἀλλὰ ἅμα θὰ αποφασίσει ν' ἀνοίξει τὸ στόμα του, τότε χαϊρέτα μας! Κανεὶς δὲν τὸν προφθαίνει.

Χαρακιηριστικόν: Βασιῶ πάντα τὸ μπαστοῦνι του μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι.

Τοῦ διαβόλου τ' ἀποφῶρι

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΣΩΜΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Γλεντιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Αὐτὲς τίς μέρες τῶν ἑορτῶν ὅλοι μας τὸ ρίξαμε κυριολεκτικῶς στὰ γλέντια. Ἄν θέλαμε νὰ τὰ περιγράψωμε ὅλα, δὲν θὰ μᾶς ἔφθανε ὀλόκληρο τὸ «Ἔσο Ἐτοιμος» καὶ γι' αὐτὸ θὰ ἀρκεσθοῦμε σὲ δύο, τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα ἄλλωστε: τὴν ἐκδρομὴ Ἀρχηγῶν καὶ Ὑπαρχηγῶν στὸ Ἄμπουκίρ, τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα καὶ τὸ γενικὸ τσιμποῦσι τοῦ Σώματος τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμά.

Στὸ Ἄμπουκίρ.

Τὴ Μεγάλῃ Τετάρτῃ, ἀμέσως μετὰ τὴ διάλεξι τοῦ κ. Χαϊδᾶ, οἱ Ἀρχηγοὶ καὶ Ὑπαρχηγοὶ τοῦ Σώματος συνήλθον εἰς σύσκεψιν γιὰ νὰ κανονίσουν τὰ τῆς ἐκδρομῆς. Ἡ σύσκεψις διήρκεσε μιὰ περίπου ὥρα, ἢ ὅποια καταναλώθηκε, σὲ ἀλλαγὰς Προέδρου καὶ ἀγορεύσεις. Οἱ ἀμφιβάλλοντες δὲν ἔχουν παρὰ νὰ ἐρωτήσουν τοὺς κ.κ. Κωνσταντινίδην καὶ Σφυρην.

Τέλος πάντων, κατορθώθηκε νὰ διορισθῇ

μία διμελής Έπιτροπή από τους κ.κ. Ευσταθόγλου και Σφυρη, η οποία ανέλαβε να διοργανώσει την εκδρομή, και η οποία ως αρχήν έλαβε το «έν τή παλάμη και ούτω βοήσωμεν.» Έπί τέλους, η αναμενομένη ημέρα έφθασε. Η εκκίνησις είχε ορισθῆ δια τὰς 5.45', αλλά μόνον 5 εκδρομείς επρόλαβαν τὸ τραίνο. Έκ χρονογραφικοῦ καθήκοντος αναφέρω ὅτι τοῦ κ. Ευσταθόγλου, Ἀρχηγοῦ τῆς Τῆς, βγήκε κυριολεκτικῶς ἡ πίστις του ἕως ἔτου να κουβάλῃ, με τὴν συνδρομὴν τοῦ υποφαινομένου, τὰ διάφορα ψώνια ἕως εἰς τὸν σταθμὸν. Βεβαιῶνω δὲ ὑπευθύνως ὅτι ἦτανε ἀπόλαυσις να τὸν βλέπῃ κανεὶς, ντυμένο σὰν ναπολιτάνο, βασιῶντας ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι ἕνα μεγάλο μπουκάλι νερό, ἀπὸ τὸ ἄλλο ἕνα πακέτο κουλούρια (τὰ ὅποια με κανέναν τρόπο δὲν θέλησε να μοῦ εμπιστευθῆ) καὶ ἕνα μπουκέτο τριαντάφυλλα, καὶ σκουντιῶντας με τὰ πόδια ἕνα βαρελάκι μπύρα.

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ τὰ ὑψηλὰ καθήκοντα ποῦ εἶχεν ἀναλάβει, δὲν ἔεχασε να βάλῃ καὶ ἕνα μεγάλο κίτρινο τριαντάφυλλο στὴν μπουτουνιέρα του.

Μέσα στὸ τραίνο, εἶδαμε κάτι τι ποῦ μᾶς ἔκανε να μείνωμε ἀλήθεια με ἀνοικτὸ τὸ στόμα. Ὁ Ἐπιθεωρητῆς τοῦ βαγονιοῦ, ἰθαγενῆς ἐννοεῖται, εἶχε μαζί του μέσα στὸ τραίνο τὴν . . . ἀδελφὴ του!!! Εἰς σχετικὴν δὲ ἐρώτησιν τοῦ γραφοντος, θελήσαντος να μάθῃ τὸν λόγον, με πολλὴ εὐγένεια μᾶς ἀπήντησε:

— Μὰ γὰρ να μάθῃ τὴ δουλιὰ! Ποιὸς ξέρει τι μπορεῖ να γείνη αὔριο!!

Κι' ἕστερα λένε πῶς ἡ Αἴγυπτος ἕστερεῖ στὸν πολιτισμὸ, καὶ ὅτι οἱ ἀραπάδες δὲν εἶνε . . . ἔξυπνοί!! ἀφοῦ ὡς τὴν Αἴγυπτο ἔχει εἰσχωρήσῃ ἡ χειραφέτησις.

Κατὰ τὰς 7 φθάνομε στὸ Ἀμπουκίο καὶ στρωνοῦμαστε στὴν ἀερογυαλιὰ, σ' ἕνα πολὺ ρωμαντικὸ μέρος. Γιὰ να περάσῃ ἡ ὥρα, ὡς ποῦ νάρθουν οἱ κύριοι κόμητες, μαρκήσιοι βαρῶνοι κλπ. ποῦ ξυπνοῦν ἀργά, καθοῦμαστε καὶ χάσκουμε βλέποντες τὸν κόσμον, ποῦ πρωῖ-πρωῖ ἔκαμε τὸ μπάνιο του.

Εἴμεθα ὅλοι διατεθειμένοι να ἀρχίσωμε τὴν ἐπίδουση κατὰ τῆς κούφας τῶν τροφίμων, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶχαμε τὸ ψωμί, γιατί θὰ τὸ ἔφερναν οἱ καθυστερησαντες. Ἐν τούτοις, ἐκολυτσίσαμε ὅπως-ὅπως με αὐγὰ καὶ κουλούρια, τὰ ὅποια σ' αὐτὴν τὴν περίστασιν μᾶς φάνηκαν σωτήρια. Κάποιος ὑπαρχηγὸς ἐπεφορτίσθηκε να ἀνοίξῃ τὸ βαρέλι τῆς μπύρας, ἀλλὰ τὸ περιεχόμενον ξεπετάχθηκε στὰ μοῦτρα καὶ τὸν ἔκαμε παπί.

— Καλὰ ποῦ δὲν φοροῦσα τὰ γυαλιὰ μου,

εἶπε, γιατί θὰ μοῦ σκούριαζαν τὰ τζάμια!!

— Ἀφήστε τ' ἀστεῖα, φωνάζει ὁ κ. Βουρβούλιας, ἔλατε να φάμε τ' αὐγὰ γιατί, ἔτσι βρασμμένα, ὑπάρχει φόβος να χαλάσουν ὡς τὸ βράδυ!!!

Πλησιάζουν 9 ὥρες. Μιὰ ἀντιπροσωπεῖα πηγαίνει στὸ σταθμὸ να ὑποδεχθῆ τοὺς ἀναμενομένους. Φθάνουν ὅλοι ἐν ἀπαρτίᾳ. Ἐχρησιάσθησαν ὅμως βασιρικὰ ἔξοδα ὡς ποῦ να κατορθώσῃ ὁ κ. Σφυρῆς να βγῆ ἀπὸ τὸ τραίνο!!

Κατὰ τὰς 11 ὁ κ. Πίκιας ἀνασκουμπώθηκε καὶ με μεγάλην ἐπισημότητα (σὰν να ἔκαμε σχέδια τῆς Δημοαρχίας!!) ἄρχισε να ἐτοιμάξῃ τὴν σαλάτα, ἀγκουράκια, ντομάτες, σαρδέλλες κ.λ.π.

— Μόνον στρίγνοι μᾶς λείπουν!! λέγει ὁ κ. Κωνσταντινίδης.

Μετὰ τὸ φαγί, τραγοῦδι, μετὰ τὰ τραγοῦδι φαγί, μετὰ τὸ φαγί τραγοῦδι καὶ ἔτσι πᾶμε λέοντας!!

Ἀλλὰ μέσα στὴν γενικὴ εὐθυμία, μιὰ παραπονετικὴ φωνὴ ἀκούεται:

— Πῶ, πῶ! χάθηκε ἡ τάπα τοῦ μπουκαλιοῦ!! Ποῦ εἶσαι τάπα;!!

— Ἐδῶ εἶμαι, παροῦσα, ἀκούεται στεντορεία ἡ φωνὴ τοῦ κ. Παπαμηνᾶ!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, μιὰ παρέα περνᾶ ἀνεβασμένη σὲ γαιδιάρους. Τὸ πέρισμα εἶνε λιγάκι ἀπότομο, καὶ τὰ καθόμοισα ζῶα, μπορεῖ να πέσουν. Ὁ κ. Σφυρῆς με τὴ μεγάλη καλωσύνη ποῦ τὸν χαρακτηρίζει, τὰ βοηθεῖ ἕνα-ἕνα, καὶ καθυσηχάζει τοὺς ἀναβάτας ποῦ εἶχαν βάλει τίς φωνές.

Κατὰ τὸ ἀπόγευμα καθοῦμαστε ὅλοι γύρω γὰρ να κάνουμε καὶ μερικὲς προσκοπικὲς ἀσκήσεις. Ὁ κ. Παπαμηνᾶς σὰν νεοσύλλεκτος εἶνε ὅλος σῦντιὰ!!

Ὁ κ. Μπακόπουλος τὸν μαθαίνει, με ἕνα πολὺ πρακτικὸ τρόπο, πῶς να μετράει τοὺς σφυγμοὺς τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ κ. Στόης, ποῦ τυγχάνει καὶ Ἀρχηγὸς του, τὸν ἔξασκεῖ εἰς τὴν παρατηρητικότητα. Ἀπὸ τὰ 12 ὅμως ἀντικείμενα ποῦ παρετήρησε δὲν μπόρεσε να θυμηθῆ παρὰ μόνο . . . μιὰ φραντζόλα!!

Ἀποφασίζομε να παίξωμε καὶ τὴν τυφλόμυγα. Γελοῦμε πάλι, ποιὸς λίγο ποιὸς πολλὸ καὶ . . . δὲν ξέρουμε πάλι τί να κάνουμε. Εἶνε ἡ ὥρα 6 μ.μ. καὶ τὸ τραίνο θὰ φύγῃ στὰς 7.

— Βρὲ παιδιὰ δὲν τρώμε καὶ λιγάκι;

— Μπράβο, γιατί ὄχι!

Αὐτὴ τὴ φορὰ καθοῦμαστε πάνω σ' ἕνα βράχο, δίπλα στὴ θάλασσα, καὶ ἀρχίζομε τὸ μάσημα.

Ἄρχισε νὰ βραδυᾶζει. Μαζεύομε τὰ πράγματά μας, τὰ βάζομε στὶς κόφες καὶ δρόμο γιὰ τὸ σταθμό.

Ἔπρεπε ὅμως νὰ καταλάβωμε ἐξ ἐφόδου τὸ τραῖνο, γιατί δὲν θὰ μπορούσε νὰ πάρη οὔτε τοὺς μισοὺς ἀπὸ κείνους ποὺ περιμένα. Ἄλλοι μπῆκαν ἀπὸ τὴν πόρτα, ἄλλοι ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ἀπ' ὅπου μπορούσαν. Στριμωχθήκαμε σὰν σαρδέλλες καὶ χωρισθήκαμε σὲ δυὸ βαγόνια γιατί ἄλλοιῶς δὲν μπορούσε νὰ γίνη.

Ἡ καμπάνα τοῦ σταθμοῦ κτυπᾷ, τὸ τραῖνο σφυρίζει μιὰ, δυὸ, καὶ ξεκινοῦμε γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρα.

Εἰς τὴν Νούσχαν τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ.

Ἡ Σεβ. Περ. Ἐπιτροπὴ Ἀλεξανδρείας εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ προσφέρει στὸ Σῶμα ἓνα πασχαλινὸ τσιμποῦσι, γιὰ νὰ γιορτάσομε ἀδελφωμένοι ὅλοι μας τὴν Ἀνάστασι. Ὡς ἡμέρα τῆς ἑορτῆς αὐτῆς ὁρίσθηκε ἡ Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ, τόπος δὲ ὁ κῆπος τῆς Νούσχας.

Ἄν καὶ ἡ συγκέντρωσις εἶχεν ὀρισθῆ εἰς τὰς 9 π.μ., ἀπὸ τὶς 7 1/2 τὸ Κέντρο εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ Προσκόπους. Περιττὸν νὰ ποῦμε ὅτι κατὰ τὸ προσκλητήριον οἱ ἀπόντες ἐμετροῦνταν στὰ δάχτυλα τοῦ ἐνὸς χειριοῦ! Τὰ ἐπιτελεῖα τῶν Ὁμάδων πλήρη, οἱ πρόσκοποι καθαρώτατοι, μέχρις ὑπερβολῆς μπορεῖ νὰ πῆ κανένας. Εἶδα ἓνα προσκοπᾶκο, ὁ ὁποῖος εἶχε ξεγδάσει τὸν λαϊμό του ἀπὸ τὸ πολὺ τρίψιμο!

Κατὰ τὰς 10 καταφιάνουν τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ἐν στολῇ: Ὁ κ. Πρόεδρος, ὁ κ. Λεοντόπουλος Γεν. Γραμ. Κ.Ε.Α., ὁ κ. Πηλαβάκης Γραμ. τῆς Περ. Ἐπιτρ.

Ξεκινοῦμε μὲ τὴ μουσικὴ ἐπὶ κεφαλῆς. Παρ' ὀλίγον νὰ ξεχάσω ὅτι σήμερον διὰ πρώτην φοράν εἶδαμεν τὸν νέον Ἀρχηγὸν τῆς μουσικῆς μας κ. Μπαβέαν μὲ μεγάλη στολή.

Στὴ Νούσχα κατασηκώνομε γύρω τριγύρω στὸ μεγάλο γήπεδο τοῦ φουτιμποῦ. Γιὰ πρώτην φοράν στήνονται καὶ οἱ νέες σκηνές, τὰ Ἀρχηγεία, ποὺ εἶνε πολὺ-πολὺ ὡραῖες.

Στὶς 11 τὸ Σῶμα παρατάσσεται εἰς σχῆμα Π καὶ γίνεται ἡ ἐπαρσις τῆς σημαίας τῆς 8ης Ὁμάδος, ποὺ τυχάνει τῆς ὑπερησίας τὴν ἑβδομάδα αὐτήν.

Ὁ κ. Γεν. Ἐφοροὺς Αἰγύπτου, μᾶς διαβάζει, μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησιν

καὶ ὑπερηφάνεια τὴν ὑπ' ἀριθ. 14 Ἡμερ. Διαταγὴν τοῦ Γεν. Ἐφόρου τοῦ Σώματος, ποὺ ἀναφέρει μὲ πολὺ ὡραῖα εἰς τὴν ἀπλότητά των λόγια, τὴν καλὴν πράξιν τῶν Προσκόπων Ἀθηνῶν Νικόγλου, Μίνδλερ καὶ Γεωργαντᾶ.

Ὅλοι μας μένομε ἄνανδοι εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς αὐτοθυσίας τοῦ συναδέλφου μας Νικόγλου, καὶ τοῦ κινδύνου ποὺ διέτρεξε γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον του. Δὲν βρέθηκε μάτι ποὺ νὰ μὴ δάκρυσε τὴν σιγὴν ἐκείνην, οὔτε πρόσκοπος ποὺ νὰ μὴ αἰσθάνθηκε μέσα του μιὰ ὑπερηφάνεια ποὺ ἔχει τέτοιους συναδέλφους.

Στὸ μεταξὺ ὅμως τὰ ἀρνιά καὶ ἡ ἀκολουθία των ἔχουν φθάσει, καὶ εἶνε ἔτοιμα νὰ μοιρασθοῦν. Γιὰ νὰ μᾶς ἀνοίξῃ τὴν ὄρεξιν ὁ κ. Μπαβέας βάζει τοὺς σαλπικγάτας καὶ τύμπανιστᾶς νὰ μᾶς κάμουν μιὰ συναυλία, πολὺ ὁμορφη τόσο στὴ σύνθεσιν ὅσον καὶ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, ποὺ ἔκαμε μερικὸς νὰ μείνουν μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα. Δὲν ξέρω ὅμως ἂν ἦταν ἀνοικτὸ, ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τῆς μουσικῆς ἢ ἀπὸ τὴν μυρωδιὰ τῶν ἀρνιῶν.

Τὸ γεῦμα εἶχε προετοιμασθεῖ θανμασίως χάρις εἰς τὰς φροντίδας τοῦ ἀξιοτίμου κ. Ἐμμανουὴλ Βουρβουλίου, τὸν ὁποῖον παρακαλοῦμεν ἀκόμη μιὰ φορά νὰ δεχθῇ τὴν ἐκφρασίαν τῆς εὐγνωμοσύνης μας.

Στὴ γωνιά τῆς κατασηκνῶσεως εἶχε στηθεῖ ἡ πρόχειρη κουζίνα. Ἀπὸ καὶ πέρασε κάθε Ὁμάς γιὰ νὰ παραλάβῃ τὸν δίσκον τῆς, φροτωμένο, ψητὸ ἀρνί, πατάτες, αὐγὰ κόκκινα, τυρὶ κτλ κτλ.

Ὅλοι ἔμειναν εὐχαριστημένοι, περισσότερον ὅμως ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους εὐχαριστήθηκαν οἱ πρόσκοποι καὶ τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς 1ης καὶ 6ης Ὁμάδος. οἱ ὁποῖοι ἐμπαιλώθηκαν χάρις εἰς τὸν κ. Μπαβέαν. Καὶ γιὰ νὰ μὴ νομίζετε ὅτι κοπανῶ ἄφρα, σᾶς παραθέτω καὶ τὰ ἀποδεικτικὰ ἐπισόδια.

— Στὴ διανομὴ ἐπάνω, εἰς τὴν Ὁμάδα ἀναλογοῦσαν 80 αὐγὰ Ὁ κ. Πρόεδρος ὅμως ἐλησμόνησεν ὅτι θὰ συνέτωγε μαζί μας καὶ ὁ κ. Μπαβέας, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀγρίως διαδώσει, καθὼς φαίνεται.

— Μὰ θὰ φάει καὶ ὁ κ. Μπαβέας μαζί μας, κ. Πρόεδρε.

— Ἄ, ναί! ξεχάσα.

— Ἐ, τότε βάλε καμμιά εἰκοσαριά αὐγὰ περισσότερα!

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Καὶ ἐξακολουθῶ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἔτρωγε σὲ ἓνα τραπέζιν έξω ἀπὸ τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς 1ης. Εἶχανε δυὸ ταψιά φαί, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἔφαγαν οὔτε μισό!, πράγμα τὸ ὁποῖον ἀνελήφθη ὁ ὁ-

ποφαινόμενος, ὁ ὁποῖος διορθώνει τὴν στολή του καὶ παρουσιάζεται μὲ ὄλην τὴν ἐπισημημότητα.

— Κύριε Πρόεδρε ! Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναφέρω ὅτι... ὁ κ. Μπαβέας θέλει καὶ ἄλλο φαί !

Ἀποτέλεσμα τῆς ἀποπείρας ἦτο ὅτι ἐκληρονομήσαμε ἓνα ὀλόκληρο ταψὶ ψιτὸ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κάθε ἄλλο παρὰ ἐκακοφάνη τοῦ κ. Μπαβέα, ἀλλ' οὔτε καὶ τοῦ τρίτου συνδαιτυμόνος κ. Λαϊνᾶ.

Σὲ λιγάκι μᾶς πέρασε ἡ ἰδέα ὅτι ἡ μουστάρδα δὲν θὰ πῆγαινε ἄσχημα μὲ τὸ κρέας. Ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς σκηνῆς βλέπουμε ἓνα βαζο ποῦ φιγουράρει εἰς τὸ τραπέζι τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἀρχίζομε πάλι τὸ ἴδιο refrain.

— Κύριε Πρόεδρε, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναφέρω ὅτι ὁ κ. Μπαβέας... εἶνε τῆς ἰδέας ὅτι ἡ μουστάρδα πάει θαναμάσια μὲ τὸ κρέας !

Κ' ἔτσι βουτήξαμε καὶ τὴ μουστάρδα. Ἐχομε ὅμως καὶ ἄλλα. Δὲν πιστεύω νὰ βαρεθῆκατε ἔ ;

Ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴ εἶχανε περισσεύσει μερικὰ αὐγά. Ὁ κ. Λεοντόπουλος, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν μᾶς ξεχνᾷ (καὶ τὸν εὐχαριστοῦμεν γι' αὐτὸ) φωνάζει :

— Κύριε Κοκκάλη, ἐδῶ ἔχει μερικὰ αὐγά δὲν τὰ θέλετε ;

— Πῶς ! μετᾶ χαρᾶς ! Τὰ θέλει ὁ κ. Μπαβέας !

Δὲν θὰ παραλείψω νὰ σημειώσω καὶ τὸ ξηγὸς νόστιμον τοῦ κ. Μπαβέα, (ὁ ὁποῖος, ὡπὼς βλέπετε, ἔχει τὴν εὐεργετικὴν του σήμερα).

Εἶχαμε παραγγεῖλει στὸ μαγειρεῖο ἓνα ταψὶ κρέας, γιὰτὶ δὲν μᾶς εἶχε φθάσει τὸ πρῶτο. Καὶ ὁ κ. Μπαβέας πρὸς τὸν σπεύδοντα νὰ παραλάβῃ τὸ κρέας πρόσκοπον.

— Ἔ ! Ἄκου δῶ ! Νὰ ἔχη καὶ ζουμίον !

Στὰς 5 μ.μ. λύνουμε τὸν καταλισμὸ, πέρνομε ἀπὸ λέγο ψωμοτύρι γιὰ νὰ φάμε στὸ δρόμο καὶ ξεκινοῦμε πάλι μὲ τὴν ἴδια τάξη ποῦ ἤρθαμε γιὰ τὸ Κέντρο, ὅπου διαλυθῆκαμε... ὄχι μὲ φανικὸν ὄξυ, ἀλλὰ μὲ πολλὴν ἡσυχία.

ΓΕΩΡΓ. ΚΟΚΚΑΛΗΣ
ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ 6 ΟΜΑΔΟΣ Α. Α.

ΣΩΜΑ ΚΑ-Ι-ΡΟΥ

Ἐρκωμοσία Δοκίμων.

Τὴν Κυριακὴν 14/27 Φεβρουαρίου τρεῖς ὀμάδες ἡ 1η, ἡ 3η, καὶ ἡ 4η ἐξέδραμον σένα ὄμορφο τοπεῖο τῆς μαγευτικῆς Γκεζίρας ὅπου ἔμειναν ὄλη τὴν ἡμέρα καὶ κατάγιναν σὲ προσκοπικὰ παίγνια· ὁ καιρὸς ὀλίγο κατσουφιασμένος μὰ γλυκὸς, κατάλληλος γιὰ ἐκδρομὴ. Στὶς ἔνδεκα φθάνουν ὁ Κ. Σέριπος Ἐ. Ο. Κ. Α. καὶ τρία Μέλη τῆς Π. Ε., οἱ Κ. Κ. Φλώρης, Μουρατιάδης καὶ Συριώτης. Ὁ Κ. Παπαγεωργίου Ἀρχηγὸς τῆς 1ης Ο. ὀρκίζει 16 Δοκίμους ἐνῶ ὁ Κ. Συριώτης τοὺς προσφωνεῖ λακωνικὰ μὰ πατριωτικὰ συστήνοντάς τους ὅτι ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀνήκουν στὴ Πατρίδα καὶ τὸν Βασιλεῖά μας. Συσσίτιον πλουσιοπάροχο : μὰ μακαρονάδα a la Napolitana ἐπὶ τὴν ἐπιστάσια τοῦ Κου Κωνσταντινίδη Ἀρχηγοῦ τῆς 4ης, ὁ ὁποῖος ἔχει καὶ τὴν καλλίτερη ὄρεξι ἀπὸ ὄλους στὸ Σῶμα κατὰ τὸν Κον Μαῦρον. Γιὰ προσφάγι, ἓνα ταψὶ μπακλαβᾶ Τὸ ἀπόγευμα πέρασε ὥραϊα μὲ χρήσιμες διδαχὰς τῶν Κ.Κ. Ἀρχηγῶν καὶ μὲ παροίματα διαφόρων κλισῆ καὶ σὲς ὃ γυρίζομε στὸ Κέντρο τραγουδώντας.

Ἐκδρομὴ τῆς 28)12 Μαρτίου.

Κυριακὴ δεκαπέντε στὸ ἴδιο ὄμορφο σκιερὸ τοπεῖο. Ἐχαιρετίσαμε τὴ σημαία καὶ στησαμε τ' ἀντίσκηνά μας. Δυστυχῶς ὄλες οἱ ὀμάδες δὲν ἦσαν πλήρεις. Ἄλλα παιδιὰ δὲν τ' ἀφήκαν οἱ γονεῖς των καὶ ἄλλα εἶχαν νὰ πάγουν στὴν Ἐκκλησίαν νὰ μεταλάβουν. Μιὰ καλὴ θέλησις ὅμως πρέπει νὰ σημειωθεῖ. Εὖγε Μανώλη Παπαπαναγιωτιάκη ! Ἦλθε πρῶτ' πρῶτ' μὲ τοὺς ἄλλους συνώδευσε τὴν ὀμάδα του, ἔκανε τὰ καθήκοντά του, ἔπειτα πῆγε σὰν καλὸς χριστιανὸς κ' ἐκοινώνησε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων κ' ἐπέστρεψεν. Εἶθε ὄλοι νὰ τὸν μιμηθῆτε ! Τὸ πρῶτ' πέρασε μὲ διδασκαλία περὶ τοπογραφίας ἐπὶ τοῦ Κ. Φλώρη καὶ εἰς τὴν διὰ σημάτων ἄσκησιν ὡς καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας παιδιάς. Οἱ πρόσκοποι μας βρῆκαν εὐκαιρίαν νὰ δεῖξουν τὰς γνώσεις των περὶ πρώτων βοηθειῶν σ' ἓνα φτωχὸ ἀραπάκι ποῦ ἐλω-

λοῦσε συντάνια· τὸ ἔδειραν ἄγρια οἱ σύντροφοί του καὶ τοῦ ἐπλήγωσαν τὸ πόδι του σὲ κάτω τέλια. Νὰ ἐβλέπετε μὲ τὶ προθυμία ἔτρεξαν νὰ πλύνουν τὴν πληγὴν καὶ νὰ δέσουν τὸν ἐπίδεσμον. Τὸ ἀραπάκι, χαζὸ, δὲν ἤξερε τὶ νὰ εἶπῃ. Ἐπειδὴ δὲ διπλωματικὰ ἔκανε πῶς ἐφοβεῖτο νὰ μὴ τὸ παραμονέψουν οἱ ἀλιτήριοι ἀντίπαλοί του καὶ τὸ ἀποτελειώσουν, ἐζήτησε ἀσφάλεια στὴν κατασκήνωσιν. Λέγω διπλωματικὰ διότι ἐπούλησε σχεδὸν ὅλα τὰ σουδάνια τοῦ ταγαριοῦ του. Αὐτὴν τὴν φορὰν ἐτίμησε τὴν ἐκδρομὴν καὶ ὁ κ. Μαῦρος Ἀντιπρόεδρος τῆς Π. Ε.

Μιά μακαρονάδα πάλι μᾶς σεοβριόστηκε μὲ κρέας καὶ στὸ τέλος μπακλαβᾶς. Στὸ μπακλαβᾶ ἐπάνω μᾶς ἐπισκέφθηκε κ' ἓνας λοχαγὸς Ἄγγλος ὁ ὁποῖος πῆρε Kodak καματόσους προσκόπους μὲ τὴ Γαλανύλευκην. Ἐπειτα δὲν ἤθελε πιά νὰ φύγει, ἐρωτῶντας εὐγενικὰ πῶς τὰ πᾶμε καὶ προθύμως δίδοντας πληροφορίας τοῦ Κ. Ἀντιπροέδρου. Τὸ ἀπόγευμα ἐχέρσωσις «παρθένων» οἰκοπέδων, τραγούδια, παιγνίδια, καὶ στὲς ἡ ὁ καθένας εἰς τὸ σπίτι του περνώντας ἀπὸ τὸ Κέντρο.

ΘΕΟΔ. Δ. ΜΟΣΧ.

ΣΩΜΑ ΙΣΜΑΗΛΙΑΣ

Ἐκδρομὴ ἐν τῇ Δίμνῃ Timsah.

Ζωηροὶ προσῆλθον τὴν πρωΐαν τῆς 10ης Μαρτίου οἱ Πρόσκοποι εἰς τὴν ἀποβάθραν. Ἐλαβεν ἕκαστος τὴν θέσιν του ἐπὶ τῆς ἀτμακίτου· προσῆλθον οἱ κεκλημένοι Νεοζηλανδοὶ ἀξιωματικοὶ ὧν εἰς Ἀρχηγὸς Προσκόπων ἐν Christchurch καὶ ἀπεπλεύσαμεν ἄδοντες.

Ὁ καιρὸς ἦτο θυελώδης καὶ τὰ σωσίβια ἀνηροτήθησαν καταλλήλως· ἐτοιμάσθησαν τὰ δολώματα καὶ ἀντιχαιρετώμενοι ὑπὸ τῶν πληρωμάτων τῶν Monitor καὶ ἄλλων πολεμικῶν ἠνοίχθημεν τὸ πηδάλιον τῆς «Mary» ἐκράτει εἰς τῶν Νεοζηλανδῶν, παρακαλῶν τὸν μηχανικὸν ὅπως, εἰ δυνατόν, ὀλιγοστεύσει τὴν ταχύτητα τῆς μηχανῆς (ἦτις πρὸ μικροῦ εἶχ' σταματήσει). Ἐν τέλει ἀφίχθημεν εἰς τὸ

Ferry-post ἐνθα ἀπεβιβάσθημεν. Ἐπεσκέφθημεν πολλοὺς τῶν μονίμων καταλισμῶν τῶν Ἄγγλων, οἱ δὲ πρόσκοποι κατευχαριστημένοι ἀπεθαίμαζον τὰ ὀχυρωματικὰ ἔργα.

Περὶ τὴν 9ην π.μ. ἐπεδόθημεν εἰς τὸ ψάρευμα, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχομεν ἐξαίρετον πρόγευμα μὲ δόσιν θαλασσίας ψιχάλας. Τὸ ψάρευμά μας δὲν ἐστέφθη ὑπὸ τήσιν ἐπιτυχίας ἕνεκεν τῆς θαλασσοταραχῆς. Οὐχ' ἦττον, οἱ κεκλημένοι καὶ τὰ προσκοπικα ἐπέστρεψαν κατευχαριστημένοι καὶ μὲ πρῶσσιπα ἀλατισμένα κάπως.

Τὴν 20ὴν Μαρτίου ὁ ἀξιωματικὸς Κύριος F. Thomas ἀρχηγὸς καὶ ἰδρυτὴς Σώματος Προσκόπων ἐν Νέα Ζηλανδία (Epson Auckland) μᾶς ἐπεσκέφθη καὶ προσεφώνησε τὴν ὀμάδα ἐκφράζων τὴν εὐχαρίστησίν του διὰ τὴν παράταξιν ὀμάδος Ἑλληνικῆς, ἣτις τοῦ ὑπέμνησε τὴν ἰδικὴν του. ἔχουσαν κατὰ σύμπτωσιν τὸ αὐτὸ μανδύλιον μὲ τὴν ἰδικὴν μας. Ἐξήτασεν ἑνὸς ἑκάστου τὴν ἀμφίσειν καὶ κατευχαριστηθεὶς παρεκάλεσεν ἡμᾶς ὅπως δεχθῶμεν τὸ πρὸς τὴν Ὀμάδα παρ' αὐτοῦ προσφερόμενον δεῖπνον. Ἐδέχθημεν! ὀδηγήσας δ' ἡμᾶς εἰς τὸ ἐνταῦθα, ὑπὲρ τῶν Βέλγων ἰδρυθὲν Rest προσέφερεν εἰς τὴν Ὀμάδα τὸ δεῖπνον, εἰς ἀνταπόδοσιν τῆς θαλασσίας ἐκδρομῆς εἰς ἣν παρίστατο. Διελύθημεν τὴν 9ην μ.μ. ἀποκομίζοντες ἀμφοτέρωθεν τὰς ἀρίστιας τῶν ἐντυπώσεων, ἀνταλλάξαντες διαφόρους φωτογραφίας ἐκδρομῶν.

Γ. Ε. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ
ΑΡΧΗΓΟΣ Ἰ ΟΜΑΔΟΣ Ἰ. Α.

Ἡ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Παρακαλοῦμεν πολὺ ὅσους στέλλουν περιγραφὰς ἢ ἄλλα ἄρθρα πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὸ «Ἔσο Ἐτοιμος», ν' ἀποφεύγουν τὰς πολὺ λυρικὰς ἐκφράσεις, ἐπίσης καὶ τὰ περιττὰ ἐπίθετα καὶ τὰ μεγάλα λόγια, πρὸς εἶναι ἐναντία τῆς προσκοπικῆς ἀγωγῆς. Παρακαλοῦμεν δὲ νὰ μὴ λησμονοῦν πῶς τὸ περιοδικὸν αὐτὸ γράφεται διὰ παιδιὰ ὀκτώ ἐτῶν κ' ἐπάνω, ὥστε ἡ γλῶσσα πρέπει νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατόν ἀπλὴ καὶ ἡ φράσις εὐκόλο-νόητος.